

SZEREPLŐK:

D(ON) G(IOVANNI), férfi, 56 körül
(1)-(56), lányok. 1 vagy 56
ANYA, KOLLÉGINA, BARÁTNŐ, LAKÓTÁRS, JULCSI, KISLÁNY
APA, KISFIÚ
ISTEN, MANAGER, RENDEZŐ, ÖREGÚR

(A jelenetek között Mozart Don Giovannijából 7 másodpercesre vágott, erősen fölhangosított részletek szólnak.)

JELENET (1) ISTEN, DG

ISTEN Ül a tűző napon, és szerelmes egy tűzpiros hajú lányba.

DG Aztán ez egy csapásra elmúlik. Látom magamon, látható is meg mondom is, ki lesz mondván, ki lesz mutatva az érzés. Szeretlek.

(1) Én is.

ISTEN Ennek így együtt eleinte ütős a mondanivalója, nem szólva a hangsúlyozásról. (Inkább tárgyilagos, mint önelégült. Kifelé beszél befelé) Hát igen (Hangsúly), ez jól lett kitalálva. Érzelmes, vicces, idétlen hangsúlyok. És ahogy lefut egyszer-kétszer, elhangzik párszor, sokszor, túl sokszor, fokozatosan elpárolog belőle az erő. Kiszikkad. Például...

DG (a lányhoz. Picit ironikus) Szeretlek tégedet.

(1) (nem érti a hangsúlyt, de nemigen törődik vele) Maradok, jó? Még nem kell indulnom, örülsz neki. (Nem kérdezi, közli, nem mintha DG érdeklődött volna)

ISTEN Nem kér inni, meg se mossa a száját.

DG ((1)-nek) Nem akarsz ráinni valamit?

(1) Nem, miért? (Látni a bugyiját, úgy ül, direkt így helyezkedik) Mire? Ja!, á, aha, dehogy! (Rövid sóhaj) Na jó, akkor megyek!

(Vidám-gúnyos hang) Sietek haza, iszkiri, összeütöm a vacsoráját a férjecskémnek. (Mellére szorítja DG kezét, a trikója alá) Érzed, dobog a szívem tőled! Meg attól, amiket csináltam az előbb, elhiszed?

DG Ei.

(1) Fini volt?

DG Jó volt, szuper, nagyon. (Sorolna még pár jelzőt, nehogy a lány észrevegye a közönyét)

(1) Élvezted, ahogy szoptalak? Ilyet nem szoktam ám, tudod?

DG (félre. Istennek) Nézd rám, és nem biztos, hogy képes lennék kitalálni, mit vár tőlem. Fogalmam sincs, mit vár. Fogalmam sincs róla, hogy mit kéne tudnom.

ISTEN Úgy van formálva a szája, hogy a szavak, súlyuk ellenére, a legkisebb nyomot se hagyják rajta. Úgy van kitalálva, hogy ne süllyedjen bele semmibe. Visz mindez valahova?

JELENET (2) ISTEN, DG

(2) Mennyire szép férfi az apád, fantasztikusan jóképű!

DG Ja, fantasztikusan. (Gúnyos hang)

(2) Igen-igen, képzeld!

DG Mit igen?

(2) Hogy jóképű. (Fogja elől DG nadrágját, nyomkodja, közben pislog rá) Így kell, ugye?

DG Így.

ISTEN Na ebben nem veszek részt.

(2) Vigyél el! Elmegyek veled. (Inkább maga elé, mint DG-nek) Kérlek! Bárhová innen, jó?

DG Jó.

ISTEN Jó, de hova vigye?

(2) (Istenhez) Most mondom, baszd meg! Ei. Ei. Ei.

JELENET (3) ISTEN, DG

ISTEN Ez (DG-re mutat) figyelni a fürdőszobaajtó részében ((3)-ra mutat) azt.

(3) (komolyan indignált) Rögtön menjél ki, de azonnal, legyél szíves, jó?!, arra van a kijárat!

DG (egy ütemet vár, aztán mégiscsak hátrálni kezd) Jó-jó!

(3) Ha nem mész ki innen, akkor...

DG De hát már...

(3) ... akkor majd én. (Nem tudni, tréfából-e, vagy komoly)

DG (kifelé, Istenhez) És mi is lesz, ha mégis maradok?

ISTEN Ahelyett hogy megkérted volna a kezét!

(3) Akkor én megyek!

DG Most vicceltél? (Egy ütemet kivár) Viccelsz? Jó, megyek mindjárt, nyugi! (Kifelé) Ezt válaszoltam, ahelyett, hogy...

ISTEN ... letérdeltél volna elé.

(3) Akkor én megyek el!

DG (Istenhez beszél) Akkor én, akkor én. Hallom a hangját.

(3) (észrevesz valamit. Kétségbeesetten) Te, itt van egy... galamb, úristen!

ISTEN (fölrezen) Mi van?

DG Miféle...

(3) Egy galamb! A lichthofba! Be akar jönni! Be fog repülni!

DG Nem fog.

(3) De! Dehogynem!

DG Várjál, mindjárt... elzavarom. (Néhányszor csattint a tenyerével)

(3) (megnyugszik. Gyorsan) A galambok bűdösek és viszolyogtatók. Ugye? Nem? Ebédre hazajössz? És nagyon veszélyesek!

JELENET (4) APA/ISTEN, DG

(4) Szia és... viszlát. Csókolom. (Kimegy a szobából)

DG Na?

APA Hát igen.

DG Mit igen.

APA Olyan ez a lány, mint a...

ISTEN Na, milyen?

DG Mint kicsoda.

APA Jól van, mindegy.

DG Te sírsz, apu? Sirtál? Tudsz te rendesen sírni?

APA Nem, csak így... látod, hirtelen vizes lett a szemem.

ISTEN Tudd különben, ilyen vizenyős lesz a szeme a hideg miatt, vagy bármi miatt, és az már az.

JELENET (5) ISTEN, DG

(5) (az ágy előtt kucorog, ahogy belép DG, fölpillant, rámosolyog) Látod, tizennégy perce guggolok.

DG Micsinálsz?!

(5) És nem támaszkodom a falhoz, így vártam, hogy visszajöjj, pedig pisilnem is kell, még hozzá nagyon. Még bírnám egy darabig. Így maradtam volna, amíg vissza nem jössz, elhiszed?

DG Ei.

(5) Tényleg?

DG Tényleg.

(5) Hát, csak ne hidd el! Évekig mégsem fogok guggolni miattad. (Föltápáskodik, fintorog, egyszerre megbocsátó arckifejezésre vált)

DG (Istennek) Minden megy neki, amit akar, alig túloz.

ISTEN Csak azt túlozza el, amit akar, így lesz minden, amit tesz, ellenállhatatlanul mulatságos. Irgalmas, irgalmatlan.

(5) És te?

DG Mit és én?

(5) Te mégis mennyi ideig bírnál guggolni miattam anélkül, hogy üvöltözni kezdenél a fájdalomtól? Hogy ne szakadna darabokra a combodban az összes izomköteg? Hánynál bármikor értem?

ISTEN Nem.

(5) Tudsz hányni elhatározásból?

ISTEN Nem tud.

(5) Szórakozásból versenyt okádni? Szívfájdalomból sajnálni magadat? Alaposan körülsajnálni saját magad? Tudnál így várni rád?

JELENET (6) APA, KOLLÉGINA, ISTEN, DG

KOLLÉGINA ... melyik gyereket szereti jobban, a fiát vagy a lányát.

APA A gyerekeket hagyjuk, jó?

DG Ha bementem a hivatalba, odaülhettem Rózsi néni gépéhez, meg volt engedve. A Rózsi néni által bemelegített székbe. Rózsika hátsó fele által előmelegített székbe. Becsavar nekem egy üres papírlapot, közben véletlenül erősen a vállamhoz nyomja a mellét.

KOLLÉGINA No, gépeljél, tündérem!

DG Két lap, közte indigó, összeilleszti, gondosan összeütogeti az asztal lapján, hozzám ér, egyetlen hosszú pillanatig hozzám dől, én előzékenyen odébb húzódok, nem érdeklí, megint nekem nyomja magát, ez a veszélyes játék ment köztünk, ezért jártam be.

KOLLÉGINA Jó így? Jól ülsz?

DG Írógépelni, meg a dörgölődés. Ekkora gombóccal a torkomban. A szag, ami áradt belőle, parfüm és verejték, az indigósínű ujjbegye, a harisnyatartója kivillanó gombjai. Az összes uja indigós, ha hozzám ér, lila leszek.

KOLLÉGINA Jaj, itt egy kicsit így kililultál, kisszívem!

ISTEN Püspöklila.

DG És hosszú a körme. Helyes, perregő, csattogó, csilingelő hangokat ad ki a gép, sor végén éleset csörrent, olyankor erőteljesen ránt a fémkaron, sort vált, néztem, ahogy gépel. A vérszínű körmeit. És megkeményedett a fütým.

KOLLÉGINA No. Nocsak, odanézz! (Vigyorog)

DG Az szörnyen zavart, félttem, hogy meglátja. Lepillant, meglátja, hogy dudorodik elől a gatyám, elmosolyodik, rám villantja a szemét, már el is fordul, nem nézek vissza.

ISTEN Mert én nézek vissza.

JELENET (7) ISTEN, DG

(7) (az ágyon ül, hallgat)

DG Legalább érdeklődjél, baszd meg. (Kifelé) Kérdezzen, mondjon valamit, aztán mondja meg azt is, hogy mit feleljek. Először is legyen az, hogy mindenképp kibújok a pulóveremből.

ISTEN De miért ilyen lassan bújik?

DG Szörnyű meleget csinált, szokás szerint nem vette le a fűtést, maximumra csavarva a gázkonvektor, elfelejtette, nem érzi a forróságot, csontig átfagyott hazafelé. Le van szegénykém fagyva. A vékony átmeneti kabátjában. Minden jobb annál, ahogy viselkedek.

ISTEN Minden jobb annál, ahogy viselkedsz.

DG Annál, ahogy most viselkedni fogok.

ISTEN Minden jobb annál, ahogy viselkedni fogsz.

JELENET (8) APA, ISTEN, DG

APA Vegyél...

DG Vegyek, ja.

APA ... erőt magadon, kisfiam!

DG Vegyek erőt, na igen.

APA Csak nyugodtan, megy az magától, örülni fogsz neki. Meglátod majd, inkább jó, mint rossz, mókás, ne izgulj!

ISTEN Ha megdobban a szív. Dobolni kezd a szív, sokkal jobb, mint amilyen rossz.

APA A nőssel, tudod, nem? Például itt van ez a helyes kis... (A lány felé bökö)

(8) (a bököstől a fotelbe hanyatlik)

DG Nem tudom.

ISTEN Honnan tudná?

DG Kérdezzem meg tőle? Nyilván el akart mondani nekem mindent, el szerette volna mondani részletesen azt a mit tudom én, micsodát, mégsem mondta. Ilyenkor mit ajánlatos tenni, mit tegyél, fiacskám.

APA Legjobb, ha azt csinálod, fiam, hogy...

JELENET (9) APA, KOLLÉGINA, ISTEN

KOLLÉGINA (hátranyúl, egyetlen mozdulattal kikapcsolja a melltartó pántját, kiráncigálja a blúzából, a padlóra ejti) Helyes kisfiú. Föfláll neki, ha meglát, tudja? Áll a fütüköse, tud róla?

APA Mármit hogy mi?

KOLLÉGINA Szívesen szülnék magának gyereket, tudja, nem? (Mosolyog. Gondosan letörölgeti magáról a rúzszt, hogy ne hagyjon nyomot) Azt hiszem, férjhez fogok menni, sejti, ugye?

APA Mit csinál?

KOLLÉGINA Férjhez megyek. (Átöleli az apa nyakát) Ehhez itt, mit szól hozzá? Basszon meg, tessék! Basszál szét!

APA (kelletlenül, enyhén indignálódottan) Na!

ISTEN (biztatóan, enyhén lelkesedve) Na!

KOLLÉGINA Ahhoz (Int a fejével az egyik sarokasztal felé), tudod, melyikhez, ahhoz a kis lelkes hülyéhez. Meg is mondtam neki.

Mindennap ezzel jön, könyörög, nem hagy békén, muszáj így (Mutatja) ülnöm, mert állandóan belebámul a képembe.

APA Csak néz.

KOLLÉGINA Állandóan a mellemet nézi. Mondtam neki, hogy rendben, kisfiú, nyugodjál meg, hozzád megyek, na, mit szól ehhez? Megbaszol? Basszál meg, csináljad!

JELENET (10/KISLÁNY) ISTEN, DG/KISFIÚ

DG Közben meg izzadsz is, égés, fagyás, szétég a pofád. És dühös vagy, szégyelled magad, saját magad előtt.

(10) (félrenéz, unott pofát vág. Mintha nem volna ott senki)

DG Mivel más nincs ott. Előnt a szégyen.

ISTEN Leüti a lábadról a szégyen.

DG Szerencsére nincs senki más ott, idejében kifaroltam, remélem, nem látta meg. A végtelen szerencsétlenségemet, hogy mi az, nem merek lépni, vagy hogy kéne mondanom, most már így lesz mindig, félek bemenni a házba, ahol egyébként alszom? Majrészok, mert ott van az a lány, vagy bárki.

ISTEN Nem bárki, hanem épp ő, akinek már lassacskán illene valamit mondani, azon kívül is, hogy...

DG ... helló, de hideg van, te nem fázol? (A lánynak) Szia! Nem...

(10) Tessék?

DG Mi az, majrészok, mert szerelmes vagyok? Megmondani neki, jó, de nem most, majd később. És mit?

(10) (megint elfordul, még csak pofákat se vág hozzá)

DG Ki kéne cserélni. Kicserélni engem. Nem kéne engem kicserélni? Pedig már majdnem odaértem, megláttak, kanyarodjak vissza innen szégyenszemre? Rádásul az megy mindig a legrosszabbul, az elegáns bal kanyarok, minek csúszkálók itt összevissza, hülyeség. Igen, és már hallok is a saját hangomat, hogy nem akar-e, vagyis nem iszunk-e egy teát, nincs kedved meginni velem egy teát? (A lánynak) Nincs kedved inni egy teát?

(10) Kösz. (Hidegen) Most ittam, irtó vacak. Tisztára szirup, undorító.

DG Ami igaz is, forró és szirupos, tény. (A lánynak) Én is utálok.

(10) Mi van?

DG Túlzás, hogy utálok, csak nem szoktam teázni...

(10) Mit nem szoktál?

DG Hát ezt a... teát. (Kifelé) Jó, és ez mi? Miért ez az álltság jutott eszembe, a szirupízú tea? Mi ez a hang, ez az indokolatlanul őszinte hamisság bennem, nekem ezek szerint mindent muszáj lenyelnem saját magamtól?

ISTEN Nem a tea. Most nem a teáról van szó, hanem a mindenről meg a nyelésről. Arról, hogy tényleg bármi kitelik-e tőle, vagy ez azért túlzás.

JELENET (11) ISTEN, DG

DG Csinálsz egy kávét?

ISTEN Nekem is!

(11) (nem hallja. Dúdol valamit)

DG (föltápászkodik, kimegy a konyhába) Egy...

(11) Főzők kávét. Hiányzik az ingedről egy gomb. Lífeg a gombod, észrevetted?

DG Tessék, ezt férfitől kérdezték vagy nőtől? Férfi kérdezi-e vagy nő? Aggódik vagy nyugodt? Előhossa-e a szívdobogást?

JELENET (12) ISTEN, DG

DG Kijövünk a teremből, elém került, a folyosón fölveszi a kabátját, nem pillant rám. (Kilép (12). DG elé került, fölveszi a kabátját, nem pillant rá)

(12) Így?

DG Így valahogy. Nem láttál?

(12) Láttalak.

DG De hát...

(12) Mit de hát?

DG Erősen dobogott a szívem. Szerencsére nem látszik. Szerencsére nem látzom. ((12)-hez) Hát az, hogy egyszer se néztél rám, véletlenül se.

(12) Egyszer véletlenül rád néztem!

DG Egyszer!

(12) Igen, egyszer, miért?, viszont sokszor láttalak, így. (Mutatja, miféle technikával látott, a szeme sarkából. Oldalvást)

DG Volna a testemen egy kijelző, vörös lámpakörte, villogna ilyenkor, ahogy katasztrófafilmekben villogatnak, robbanás előtt.

ISTEN Van ilyen rajtad, nyugi.

DG Férfias sóvárgás, nem veszi észre, nem tudom, mit kéne tennem, hogy észrevegyen.

ISTEN Na, hát ez az: semmi.

JELENET (13) ISTEN, DG

DG (Istenhez) Hanem az jut eszedbe, hogy irgalmatlanul meg leszel baszva, kislány, ha folytatod. Odalépek, két közepes pofonnal magához térítem, puff, durr, kész is, abba hagyja. Magához tér, ne izgulj! És fölvesz egy egész helyes kis szelídebb arckifejezést, alulról enyhén fölfelé forduló tekintet, csöppet elnyílt ajkak.

(13) (eljáttsza-imitálja. Lassított mozgás)

DG Mérsékeltlen erős, váratlan pofon, ha nem nyugszik, kap még, az előbbinél pár fokkal lendületesebbet, tényleg a legváratlanabb ütemben.

ISTEN Nem számítunk rá, megbicsaklik, mintha letérdelne áldozáshoz.

DG Bezuhan a konyhaasztal alá, szerencsétlenül találtam el, nem a megfelelő helyen, hónapokig érzi a fülét, talán berepedt a dobhártyája, panaszos képpel pislog feléd, látni rajta, hogy nem haragszik, eszébe nem jutna...

ISTEN ... körülbelül egyetért vele. Hogy kapott.

DG Én viszont nem, mérgemben ütöttem, nem higgadtan, nem szép tőlem, ha nem megfelelő helyen találtam el, akkor biztos találhattam volna megfelelő helyet. Rosszul sikerült, nincs benne gyakorlatom, ne magyarázzam meg azzal, hogy nem szokás pofon verni nőket.

ISTEN Ne is legyen.

DG Nem szokom hozzá. Pedig látom rajta, hogy jó. Látom, hogy megtanulta a térde, miként lehet a legbájosabban összecsucsklani. Mint egy bábu, ha elengeded a madzagját.

(13) Nem hallok jól.

DG Ezt bosszúból naponta többször is megjegyzi, szemrehányóan pillog rám, amitől beáll a merevedés.

(13) Miattad. Valószínűleg berepedt a dobhártyám, te bunkó állat! Hú, mennyire tapló vagy!

DG Elmegy orvoshoz, képes rá, arra játszik, hogy lelki furdalásom legyen. Van is. Megütöttem, nem szép, nem valami szép, csúnya, ha eszembe jut, összerázkódom. Higgadtan nehéz nőket megütni, azonnal keletkezik a dolog körül valami hamisság, egy adag hamis nyáladás. Kapott pár pofont, mert dühös lettem rá, és a kelletnél nehezebben, dühítően lassan párolog el ez az érzés belőlem.

Bármilyen érzés. Nők hamar magukhoz térnek az idegrohamukból, pedig mintha messzebről jönnének vissza.

ISTEN Mert közelebb vannak saját magukhoz, ebben még nálam is jobbak.

JELENET (14) LAKÓTÁRSNŐ, ISTEN, DG

DG (folyamatosan (15)-nek beszél, de az nincs ott: tehát maga elé, magának. A színpad 2 szélén állnak) Inkább kimászom az ágyból, hozok egy pohár vizet, mint az járjon az eszemben, hogy azért néha hozhatnál már te is be valamit, legalább egyszer az életbe'.

(14) Mi az, hogy egyszer?

DG Végre-valahára. Ebben a bűdös életben!

ISTEN És miért volna bűdös!

DG Még a barátnődre se hajtok, vagy ki ez, a lakótársnődre, be se próbálkozom, esetleg ő próbálkozik, és ezt is kizárólag a veled szembeni udvariasságból teszem vagy nem teszem.

(14) Velem szembeni udvariasságból!

DG Itt flangál a kiscsaj az orrom előtt, mellétől combközépig törülközőbe csavarodva a közös albrétegekben, direkt benyit a fürdőszobába, ha zuhanyozok, és mikor azt írom neked, hogy alaposan széjjel leszel szedve, megjegyzi, ott áll szorosán mögöttem, együtt olvassátok, hogy...

LAKÓTÁRS Húha, anyám, engem is szétkaphatna! Már! Végre valaki!

ISTEN Meglesz, bébi!

JELENET (15) ISTEN, DG

DG Úgy emlékszem legtöbbszörre, az jut eszembe róluk, hogy szerelmes voltam beléjük. Vagy valami ehhez hasonló.

(15) Kivétel én.

DG Kivéve ez alól, és minden alól ő, akit igazán szerettem. Ami nem jelenti, hogy gyűjtöm a nőket...

ISTEN Gyűjti.

DG ... hogy azért szeretném be, mert hiányzott a gyűjteményemből, mert kellene bármire is azon kívül, hogy kellene, hogy kompenzáljak velük...

ISTEN Mégis gyűjti.

DG ... bár igaz, gyűlnek. És lepadnak. Nem gyűjtöm vagy apasztom, inkább sajnálom. Hogy magamat sajnálom-e, azt most nem fogom eldönteni, és biztos kompenzál is ez a gyűjteménynek tekinthető tömkeleg.

(15) Emlékszel, hogy több mint tíz évvel ezelőtt nem autóztunk be Amsterdamba, pedig az volt a terv, hanem egy műfrancia kertben veszekedtünk?

DG Kérdezi az Angyal...

ISTEN Nocsak!

DG (szemrehányóan néz Istenre) ... utca sarkánál. Nem szemrehányóan.

(15) Azon, hogy...

DG De ne hogy elmeséld, hogy min.

(15) Ahelyett, hogy...

DG Ahelyett, hogy megkértem volna. Elvettem volna feleségül, lesz, ami lesz alapon.

(15) ... beszereztünk volna nekem a kölcsönzőben egy piszkos-hófehér, számtalanszor leszerpelt, enyhén gusztustalan menyasszonyi ruhát, váratlan díszítményekkel.

DG Libegnek rajta a bodrok, kellemetlen tapintású anyag, fertőtlenítőszága van, viszont érdekes belőle kihámozni az asszonykát, gondolom én.

(15) Fátyol és alkarközépig érő báli kesztyű...

DG ... megvesszük egy Váci utcai kesztyűsnél.

(15) Kígyó utcai.

ISTEN Két Kígyó utca van amúgy Pesten. Egy Váci utca meg egy Váci út, négy Szondy, egy Angyal.

(15) Mert én egyáltalán nem emlékszem.

ISTEN Ez már a Tűzoltó utca és a körút kereszteződése. Tűzoltóból is kettő van.

(15) (megtorkodtam, szembefordul DG-vel, elállja az utat) Nem emlékszem, min veszekedtünk. Ostobaságokon. Volt ott egy pad. Ültem a padon, szomorkodtam, sikáltam a tenyeremmel az ülökét, a körmöm alá szaladt egy szálla. Tudod, hogy az első évfordulónk volt akkor? (Megfordul, indul tovább, gyorsabban a kelleténél)

DG Olyan gyorsan megy, mintha most aztán tényleg végképp ott akarna hagyni. Sír?

ISTEN Sír.

DG Sírész?

(15) Nem.

DG Ott is hagy, csak én nem hagyom ott magam, mégsem ácsoroghatok évekig a Tűzoltó és a, ha jól tudom, Ferenc körút sarkán, mint egy pózna, mert tizenkét évvel ezelőtt egy holland franciakertben a körme alá szaladt a szálla egy lánynak! Nem fogok ott állni a végítéletig, csak mert ennyire reménytelenül rosszul csináltam!

ISTEN (DG-t „folytatja”) Rosszat, rosszul, elrontotta az életét, belerontott az életbe.

DG ... mégis, az ilyesfajta mondatok, hogy a legnagyobb ostobaságok, meg kertben veszekedni, egyáltalán nem idéznek föl semmit. Nem hozzák vissza azt a helyzetet, a mondatokat, az ostobaságunkat, a veszekedést, legföljebb emléket állítanak neki, az meg minnek. És fáj. A legrosszabb fajta fájdalom, mert nem tudom, mi.

(15) Fáj, és mégsem mondhatod, hogy a szíved, pedig a szíved.

DG A szívem.

ISTEN Tehát mondhatja.

DG Tényleg voltak ott padok meg dombocskák. Ül a padon, én az ösvényen mászkálok le-föl, és dühös vagyok egy többé vissza nem idézhető, elő nem állítható dolog miatt. Olyasmi miatt, ami, ezek szerint, nincs. Legfurcsább, ahogy kiáll belőlem...

ISTEN ... a szeretet.

DG A szerelem. A szeretet marad, még pontosabban a vágyakozás, de az végképp. Az párolog el legelőször, meglepően hamar. Találkozunk néhány év múlva, fél évvel később, nem érzek semmit, nem kívánom, nem akarom megbaszni, meg is szeppenek tőle, ne legyen már muszáj, úristen, megbasznom pusztá előzékenységéből. Jóneveltségéből, mert úriember vagyok, finom lélek, nehogy megbántsak egy hölgyet, akit szívből szeretek, viszont...

ISTEN Ehhez mit mondjak?

Szünet

JELENET (16) ISTEN, DG

DG ... viszont egyáltalán nem vágyom rá. De miért nem akarom én őt ennyire megbaszni, amikor valaha annyira akartam, rémisztó. És annyira meg is basztam, amennyire akartam...

(16) Amennyire én akartam.

DG Most meg úgy intézem irtó rafináltan, és közben borzasztóan röstellem magam saját magam előtt, hogy véletlenül nehogy intim helyzetbe kerüljünk, aztán majd onnan kelljen kikászálódnom, fülig vörösen.

(16) Férfiak nőket akarnak.

DG Ebből lesz bármi, ha van bármi, emiatt van az a bármi.

ISTEN Márpedig van bármi.

DG ... és az akarás ilyenkor látszik a legszebben, ahhoz képest, ha nem akarom, a nem-és-nem minden igent fölülír. Emiatt van ez a zűrzavar, ami van. Miatta, mert szép, lába bűbájos, azért, ahogy rám néz és enged.

JELENET (17) ISTEN, DG

ISTEN (a lánynak) Gyermeteg. Gyerek és Szörnyű Hím. Látja magán, mert dörög és borotválkozik. Eleve...

(17) Szörnyeteg, mint Őz, a nagy varázsló oroszlánja. Kezdek valamit vele, tegyek jót vele...

DG Ostoba vagyok, foglalkozz velem!

ISTEN ... ehhez hasonlók. Higgadt, nőies férpipillantás.

DG Ülünk egymással szemben, most mindjárt, sajnos, ki fog jönni a szememből a víz. A sehova nem illő könny.

(17) Gyenge vagy. Szerinted én innen ki se tehetem akkor a lábamat?

DG Hát, tőlem nyugodtan kiteheded a lábad. Tessék, tedd ki innen a lábad! Azért van neked ilyen helyes kis lábad.

(17) Ki se tegyem a lábam, persze!

DG De ne miattam ne tedd ki a lábad. Senki nem tiltja.

(17) Gyenge.

DG Pedig nem is látja, hogy sírok.

(17) Szép vagyok?

ISTEN Szép.

DG Igen-igen, minden tükör. Sirok, és tükör.

JELENET (18) ISTEN, DG

DG Kénytelen háritani.

(18) Picsába. (Hangosan mondja, jólesik neki) A picsába.

DG Nem balett.

(18) Szerelem, szerelem. (Hajtogatja, és hagyja, hogy végiggördüljön az arcán a könny)

DG Ez neki, szerintem, jó?

(18) Szeretlek, szeretlek. Szeretlek.

DG Hát ennek eleinte tényleg ütős a mondanivalója, nem szólva a hangsúlyozásról. Az idétlen hangsúlyokról. Aztán, mikor lefut egyszer-kétszer, elhangzik pár százszor, fokozatosan elpárolog belőle az erő. Kiszikkad.

ISTEN Ezt én mondom! Az én szövegem!

(18) Szeretlek. Szerelem.

DG Olyan, mintha balettozna.

ISTEN Ezért létezik egyáltalán balett, ezért ennyire balett minden.

DG A másikhöz képest lépek, aszerint mozdulok, hogy a másik miképp mozdul.

JELENET (19) BARÁTNŐ, ISTEN, DG

DG Szalmozok az asztaluk felé... (Csinálja, stilizált mozgás)

ISTEN Össze fognak ütközni.

DG Egy másik lánnyal ül, sört rendelnek, oda fogok menni hozzájuk. Leülök mellé, gondosan nem nézek rá, nem olyan egyszerű.

ISTEN Odanézni, vagy nem nézni oda.

DG A másikhöz kezdek beszélni, talán a barátnője, nem mindig lehet eldönteni, ők se döntenek el egymásról előre. Majd. Ha kell. Akkor, ha, de olyankor egyből, ebben is jóval gyorsabbak a férfiaknál. Mintha egyidejűleg több életet élne, ugyanaz más változatban, szélvészgyors váltások.

(19) (DG felé fordul. Félig még alszik) Azt álmodtam, hogy meghalt a barátnőm.

DG Kicsoda?

BARÁTNŐ Én.

(19) A barátnőm, az egyik, tudod, mindegy. (Legyint)

BARÁTNŐ Mondom, hogy én!

DG Legyint. Leírhatatlan kéztartás. Ujjak, csukló, váll és alkar, grácia, kecs, a halál felé mutat.

ISTEN Csodálkozni és csodálni.

DG Ülök mellette, ez meg ki lehet, rápillantok, elfordítom a fejem, hátrafordulok, mintha keresnék valakit, föl is állok, hátratomol a székem, nyikorog a kövön, nem vettem tudomást róla, remélem, észreveszi. (Ezeket nem csinálja) És fölbosszantja, hogy így leegyszerűsítem. Őt, az ügymenetet, szóval

(19) ... egyszerűsítesz.

DG Visszazöttyenek, így ni (Mutatja), úgy lesz csinálva, mintha most vettem volna észre, és hogy nem ismerjük egymást. Nem ismerjük egymást, ugye?

ISTEN Nem ismerik egymást.

JELENET (20/BÁBU) ANYA, ISTEN, DG

DG Délelőtt kimentem autóval anyám elé a hévmegállóhoz. Kivitettem magammal (A lányra mutat) őt, föltettem a befelé induló szerelvényre, aztán lerogytam az állomásépület előtti padra, és óvatosan kapirgálni kezdtem a támláról a piros lakkozást. (Lerogy, kapirgál) Könnyen feljön, finoman töredező rajzolat, lassacskán újra mázoltathatná az önkormányzat a padokat.

ISTEN Vagy csere.

DG Anyukám nem szíveli a barátnőimet. Egyiket se.

ANYA Ez meg ki volt?

DG A jóisten!

ISTEN Én ugyan nem!

DG Akiiket fölcipelek hozzánk, és mivel előbb-utóbb mindegyiket fölhozom egyszer vagy kétszer, majdnem mindegyikkel akad baja.

ANYA Ez a kis semmi.

DG Azonnal beleszalad a szálla vagy a lakk a köröm alá, nem vészes azért, óvatosan kaparásztam, kísérletezésből.

ANYA Most akkor te tényleg ezzel vagy? Együtt?

DG Csak az Edítkét bírta, a folytonos fecsegését, ahogy berobbant az ajtón, és teli szájjal nevetett minden ostobaságon.

ANYA Én egyáltalán nem úgy emlékszem, ostoba lett volna. Egyáltalán.

DG A pesti hév egy ütemmel később ér ide, mint az ellenkező irányból, fölteszem rá (Fejével (21) felé bök), megúsza anyámat. Túlzás, hogy szerencse, viszont semmi kedvem semmiféle jelenethez, hallgatni, ahogy a maga igazán elragadó, megvesztegető, úgynevezett társasági modorában, a helyzetnek tökéletesen megfelelő stílusban csevegni kezd vele.

ANYA Édesem. (Búgja, miközben elmerülten kotorászik a táskájában a cigisdoboz után)

DG Elbűvölő modor. Ahelyett, hogy nem foglalkozna velem, békén hagyná, és ezzel békén hagyta engem is.

ANYA Békén leszel hagyva.

DG Ezt az édesemezt túlzottan ismerem. Nulla mesterkéltég, az benne a mesterkélt, hogy nem mesterkélt, nemigen tudsz ellenállni. Az öngyújtóját keresgéli, hozzám beszél, felé fordul, mintha neki mondaná, rajta keresztül nekem, tökéletes kört képezve a résztvevőkből, így ez a számára vadidegen, ellenszenves

illető pillanatra sem érezheti, hogy ki volna rekesztve bármiből. Hú, de igazságtalan vagyok. Ez az, ami most meg lesz úszva.

ANYA Megúszod.

DG Kimarad, mert ilyen a menetrend, ha nem is az enyém, hanem a helyi érdekű vasúté. Pedig lehet, hogy tetszene neki, mármint anyukámnak, komoly nő, nem annyira fiatal, gyereke van, férje, nem akar mindjárt válni, látszik rajta, hogy nem fog cirkuszolni.

ANYA Nem akar semmit.

DG Mit tudom én, mit akart amúgy, szerintem ő se tudta, de ha mondtam volna neki, hogy váljon el, azonnal elvált volna, tényleg ész nélkül. Láttam abból, ahogy remegett a teste, ha hozzáértem, ezért nem is érek hozzá. Hanem a szememmel irányítom, mit csináljon, és mit ne. (A bábuhoz) Forduljál meg!

(20/BÁBU) (megfordul)

DG Úgy, de ne annyira, picit visszább, úgy-úgy, és térdelj le, jó, ügyes kislány. És a mutatóujjamat a feje tetejéhez érintem. Óvatosan megnyomom, épphogy, már ettől remegni kezd. Mintha bekapcsolnám, mint egy komputert.

ANYA Beindítom a mosógépet, jó?

DG Tegnap este két villamosmegállonyit gyalogoltam hazafelé merev nemiszervvel, az előszobában kibújtam a farmerből, belevizeltem a mosdóba, aztán föltárcsáztam. Későbbre járt, rendes családotknál ilyenkor folyik a családi élet. Épp csak beleszól, világos, a lehető legrosszabbkor hívom, de minek veszi föl. Miért nem kapcsolja ki?

(20/BÁBU) (telefonhang) Te vagy?

ISTEN Óóóóóóóóóó (Hosszan „kicseng”)

DG Miért nem mondta meg egyenesen, hogy ekkor meg akkor ne hívjam? Miért nem szól oda a férjének, hogy...

(20/BÁBU) Kussoljál már, életem, nem neked pofázok, most azzal a csávóval telefonálok, akitől így beremegek, le, egész a kislábujjamig, ha eszembe jut, hogy a szájamba vehetem a pöcsét.

DG Vagy mit tudom én, mit.

(20/BÁBU) Hiányzol.

DG Most itt kéne lenned.

(20/BÁBU) Tudom (Suttog), én is szeretném. (Rezeg a hangja. Recseg)

DG Holnap reggel érte meg, kilenc körül. (Kifelé) Nem várom meg, mit szól hozzá, kinyomom a telefont. Nem tudom, hogy oldja meg, ilyen korán el tud szabadulni, mit csinál a gyerekével?

(20/BÁBU) Jaj, de jó. Jaj, de jó. (Ez megy halkan telefonhangon)

DG Vajon mit csinál ilyenkor a gyerekkel? Mi a helyzet a gyerekekkel, kérdezem, ilyenkor hova teszed? Nem mintha érdekelne, logisztikailag érdekel, ami látszik is rajtam, nem válaszol, úgy tesz, mintha nem hallotta volna. Mit kezd ezekkel a dolgokkal, a kisfiával, a férjével meg a remegésével? Gyerek, férj, reszketés, egymásba gabalyodva.

(20/BÁBU) Jaj, de jó!

DG Mindjárt itt az anyám, egy órán belül...

ISTEN ... háromnegyed órán belül...

DG ... perceken belül, tényleg így van, nem találok ki, bár érzem, hogy úgy hangzik, mintha kitalálnám. Úgy mondom, mintha ebben a pillanatban találtam volna ki. Folyton ilyesmiket találok ki, ha elegendem lesz valakiből, meguntam, azt akarom, hogy menjen el, legyen ürügyem arra, hogy elmehessek onnan, ahelyett, hogy fognám magam, és szó nélkül lelépnék, vagy megmondanám kerek perccel, hogy menjen haza.

ISTEN Tényleg jön az anyja, és a nő tudja is, érzi, bár az se zavarná túlzottan, ha csak kitalálás volna.

DG Ilyeneket szoktam kitalálni, ha egyedül akarok maradni, mondom neki, ezen váratlanul elmosolyodik. Ezért aztán, ha véletlenül úgy van, ahogy mondom, akkor is olyan, mintha kitaláltam volna.

ANYA (karon ragadja a bábút, kiviszi)

DG Kinn cigarettázik az anyámmal a télikert kitért ablaka előtt. Nem fáznak? Nem befelé kanyarog a füst, ahelyett, hogy kimenne? Hallom, ahogy nevetnek, bosszantóan sokáig eltart egy cigaretta, próbálok olvasni, nem kukkantok ki hozzájuk, gondolom, zavarná őket, ráadásul hideg is van, nem érzik? Aztán sokkal, de sokkal később, mint ahogy vártam, bejön. ANYA (behozza a bábút) Nos?

DG Mit...

ANYA (a bábu helyett) Mit mit?

DG Élvezi a helyzetet, tetszik neki az anyám, ami egyrészt vicces, ő is viccesnek találja, másrészt meg rendben levő, és ha nem tetszene, az is rendben volna, nekem se tetszik benne minden. Csak az egész.

ANYA Vicces. (Mosolyog) Vicces anyukád van.

DG Érzem a cigiszagot, most nem zavar.

ANYA (továbbra is a bábu helyett) Mit szólsz, egész idáig a fiainkról beszélgettünk!

DG Az íróasztalra döntöm, csuromvíz a pinája, óvatosan csinálom, nehogy azonnal elmenjek. (Csinálja a bábuval. Stilizált. Anya kimegy) Félig nyitva az ajtó, nem zavarja, ha megint benyitna az anyám, az sem zavarná. Még az se zavarja, hogy nem nyit be. Nem jön be az anyu, esze ágában sincs, véletlenül se szokott bejönni. Most például bekukkantana, véletlenül.

JELENET (21) (22) ISTEN, DG

DG Állt a gangon. Becsöngetett, várta, hogy kijöjjenek, be volt csukva a vasrács.

ISTEN Csináltatott vasrácsot a betörések miatt.

DG Ki kellett volna hoznom a kulcsot a szobából, előkotorni a télikabátom zsebéből.

(21) Legalább a szemfestékeimet add ide, légy szíves, arra szükségem van. (Halkan, lefelé, maga elé. Határozottan)

DG Elhatározta. Legalább arra, ez durván hangzik. És hogy legyen szíves. Nem jöhet be, van nálam valaki, legjobb, ha megmondom

neki. Muszáj volt megmondani neki, álltunk az előszobaajtóban, a rácsnál, ő kívül, én kifelé, muszáj valamit mondanom. Fölszereltem egy vasrácsot, ott álldogálok. Nyissam ki? Fogta a rácsot. A vékonyka ujjával. Méghozzá egy másik volt nálam, akinek akkor vettem el a szüzességét. Észre se vettem, hogy szűz.

(21) Légy szíves, és...

DG Figyelj ide, kicsi, most nem... szóval nem tudsz bejönni, értsd meg, jobb, ha nem jössz be, mert a helyzet az, hogy van valaki nálam. Ne gyere be, jó?

(21) Jó.

DG Aztán hoztam a szemfestékét, megfordulok (Megfordul), bemegyek a fürdőszobába a kibaszott szemfestékéért, megkeresem a polcon a szemfestékét (Csinálja, közben nem beszél), akkor már szaladt el, futott végig a folyosón, a kanyarban, a lépcsőház felé. Látom, ahogy fut, lebegett a szoknyája. A másik (int (22) felé) hasal az ágyamon, olvas, úgy tesz, mintha olvasna, nem kérdez semmit. (Ezek mind persze látszanak) Gyorsan lapoz. Nem mondok semmit. Látom, ahogy szalad az a lány, kopog a szandálja sarka. Kora nyár volt. Virágmintás szoknya. Ott állok a szemfestékével a rács előtt. Ki ne forduljon a bokája.

JELENET (22) ISTEN, DG

(22) (okoskodva) Igazából ami a fontos, az a szolárium!

DG (végtelen' szórakozottan) Igen.

ISTEN Jól van, legyen hát szolárium. És látám, hogy az jó.

(22) De csak egy kicsit tettem magamra, igazán ne szóljal már.

DG Nem szólok.

(22) De, szólsz!

ISTEN És legyen parfüm.

DG Szólok. Szagolhatom naphosszat, végül is kibírom.

ISTEN Bírj ki, elviselhető, előzd meg, akkor nem kell elviselned.

DG Okos, és parfüm. Okosabb, mint például én, és beparfümözi a nyakát.

JELENET (23) ISTEN, DG

DG Nincs benne humor. Nincs benne kímélet. Ami tanulságos így, mert én is szoktam támadni, és, úristen, akkor ilyen rémisztően humortalan lennék?

ISTEN Aha!

DG Vagy nekem mégiscsak jobban megy, főként jobban áll, a leosztás az, hogy én nyomulok, ő hárit, így áll össze? Jobban van bejártva, ha az egyiknek kötelező nyomulni, inkább legyen én, ezek szerint.

(23) A végeredmény szerint.

DG Szerintem, és az is végeredmény. Ahhoz képest, hogyha rám nyomulnak, az katasztrófa. Igaz, a védekezés sem eleve vidám, noha van, aki meglepő kedvesen megoldja, még tréfálkozik is veled.

ISTEN Az egész mintha tréfa volna, olcsó tréfa, pedig nem tréfa, garantálom. A végén belátod majd, hogy rosszabbul is elsülhetett volna, afféle kész átverésműsor, ne legyen harag.

DG Hát ja, nem lehet könnyű így, folyamatos háritás folyamatos nyomás alatt...

(23) ... könnyen megtapasztalhatja, akiről egy számára kellemetlen nő kitalálja, hogy nem hagyja békén. Nem száll le rólad, folyvást írogat, telefonál, megfenyeget, hogy mindent elárul annak, akiről úgy véli, hogy nem szeretnéd, ha mindent elárulnának neki.

JELENET (24) ISTEN, DG

DG Odalép hozzám az utcán, és félreérthetetlenül viselkedik, mert tudja, mennyire nem akarod, hogy ebből mások bármit értsenek vagy félreértsenek. Az Oktogonnál várok valakit, odajön, egészen közel áll, gúnyosan mosolyog. Gúny és kétségbeesés, mintha azt várná, hogy megöleljem, kívülről nézve olyan a jelenet, mintha rá vártam volna. Jelenetet rendez. Ettől ő is meg van lepődve, de jól kezeli.

(24) (rezignált) Valahogy kezelem.

DG Ügyes. Szörnyű. Inkább ügyetlenkedne. Bármikor felbukkanhat a másik, és ha nővel lát, megijed, nem jön ide. Szűz. És szökés, elhatározta, hogy feljön hozzám, lefekszik velem. Ez meg itt áll az orrom előtt, mit tegyek vele, tűnjön már el.

(24) Meg magaddal.

DG Menj el, légy szíves, várok valakit.

(24) (nem válaszol, ráfagyott a mosoly) Ilyet tényleg nem lehet mondani senkinek.

DG Ráadásul olyanak, aki ennyire közel áll.

ISTEN Két centiméterre tőlem.

DG Pontosan tudja, hogy tudom, mennyire rosszul vagyok magamtól, visszaél vele, és mi mást tehetne, neki a legrosszabb. Meg nekem. Senkinek nem jó, ilyenkor milyen világossá válik, hogy igazából soha nem jó semmi. Szinte.

ISTEN Tehát soha.

DG Ilyen helyzetekben a legszebb nő is súlyosan torzul, ezzel nem tudsz mit tenni, egyre borzalmasabbnak látod őt, pedig szegény csak belekényszerült ebbe a reménytelen játszmába. És nem én kényszerítettem bele, nem is saját maga,

hanem a szisztéma kényszeríti, az, hogy muszáj féltékenynek lennie. Vagy féltékeny, vagy pedig nincs. Féltékenykedik, vagy nincs. Nem boszorkány.

(24) Nem, nem. Nem vagyok az.

DG Mert mi az, hogy boszorkány, meg gonosz erők, nem létezik, hogy boszorkány volna, hajtogatom, és ha rápillantok, látom, hogy dehogynem, boszorkány.

(24) Fekete.

DG Villogtatja a szemét.

(24) Elröpülök.

JELENET (25) FÉRJ, FIÚ, DG

DG Kétségbeesik...

(25) ... hisztériás rohamot kapok!

DG ... támad. A hátrálás különféle módozatai. Igazságtalan elrendezés, alapjaiban...

(25) ... ellenünk van...

DG ... a legtöbb kénytelen lemondani a hozzá méltó férfiről, eleve lemond, eszébe sem jut, álmodozik, és lemond arról, amiről álmodozik. Legjobbak is megelégednek valami hozzájuk méltatlannal.

(25) Aki előbb persze igencsak megtisztelve érzi magát, tátott szájjal, zavarodottan bámul, mi a csoda hullott az ölébe, anélkül, hogy bármit tett volna értem. Nem érti, alig akarja elhinni. Aztán csak-csak elhiszi, meglepő hamar. Kezdi természetesnek tartani a sok barom tapló...

DG ... nem elég, hogy hozzáment ez a csoda, még ilyen finom is vagy milyen, úriás, mérhetetlenül okosabb, érzékenyebb és szebb nála, ingerülten figyel, hogy miért olyan.

(25) Amilyen.

DG Mit játszsa az agyát...

FÉRJ Mit játszod az agyadat, kényeskedsz meg műveltkedsz itten, mint egy izé...

DG Baronessz.

FÉRJ ... baronessz, baszd meg!

DG ... nem tetszik neki semmi...

FÉRJ ... majd jó nyakon lesz baszva, ha sokat nyafkázik.

DG Nem érti, hogy ennek itt, a feleségének, meg a faszszopó kurva anyjának miért nem felelnek meg azok a dolgok, amiken ő remekül szórakozik, mindenesetre primán elvan velük, ha ő maga megfelel nekik. És eszébe nem jut, hogy esetleg ő se felel meg annyira a feleségének, a legkevésbé sem, jobb híján túri meg.

(25) Rosszabb híján.

DG Túri, tényleg jobb híján, a leosztás miatt, a többiek miatt, úgynevezett...

(25) ... társadalom...

DG ... megkövetelik tőle, szinte minden...

(25) ... az anyám, a gyerekem, a munkahelye meg a pártbizottság. Pap.

DG Meg papné.

(25) Meg a nagymami. Az álszent barátnőm, mert az nem mer félredugni, meg nem is kell senkinek, mindkettő egyszerre és látványosan sápítózik a közös kolléganőjükön, aki minden további nélkül összeszúrta a levét a főnökkel.

DG Minden ezt várja tőle. Minden, minden, a szíve nem. A teste sem. De nem ám a szív a minden.

(25) A test se minden...

DG ... gondolja, és nem lép be azonnal a férje után a fürdőszobába, vár, amíg kiszellőzik onnan a szag. Megvárja, amíg kijön az ember...

(25) ... aztán megvárom, hogy kijöjjön a szaga.

DG Benyit, visszatartja a lélegzetét. (Ezt valamiképp – finoman – játszani) Nem gondol rá, hogy miért nem megy be a fürdőszobába, amikor akar, mikor a másik benn vacakol, de nem megy be. Nem tudja, gondolkodás nélkül csinálja. A levegő miatt.

(25) Igen, a levegő! És?

DG Annak az idegennek a levegője, akivel...

(25) ... az egyetlen életemet élem.

DG Megszokásból, merő hozzászokásból. Legalábbis ezt hajtogatja magában, és csak a legjobb barátnőjének vallja be hosszas unszolására, mert az a szerencsétlen addig rágta a fülét, hogy mégis belül vele egy presszóba konyakozni.

(25) Hogy ne üljek ott, mint egy süketnéma.

DG Miután így nyakon lett öntve, telibe kapta a másik boldogtalanságát. Hogy ennyire nem szokta meg azt az embert, a férjét.

(25) A férjem.

DG Mondja róla, és elcsodálkozik rajta, nem szokott hozzá, csupán a saját viszolygásához szokott hozzá. Saját viszolygás, külön bejárat, végzetesen hozzá van kötve ahhoz az érzéshez, hogy legyen valamije. Például egy kis viszolygás. Hazamegy viszolyogni. Hazaérkezik a munkahelyéről, átöltözik, kicsoszog a konyhába.

(25) Ki fogom hajítani ezt a papucsot! (Bepakolja a tejet meg az ezt-azt a hűtőbe, nekiáll a mosogatásnak. Megeresztí a vizet)

DG Megeresztí a vizet, fog egy tányért, elmossa, fog egy másikat, csörömpöl, a gyerek még nincs itthon, edzésen van.

(25) Edzés! Edzik ökelmét, jól van.

DG Hazaérkezni, hát, egyrészt haza, másrészt érkezni, szóval ez a lakása, hova érkezzen máshova. Az övé, kibogozhatatlan mértékben, nem bogozgatná, tesz az összes mértékre, van egy barátságosan nyikorgó ajtajú ruhásszekrénye...

(25) ... meg kéne zsírozni a hogyishívjákját...

DG ... a vasrészt...

(25) ... pár fiók a bugyiknak, meg satöbbi, könyvek, könyvespolc, fogkefe, csipesz, kenőcs, két-három pár cipő, ez a hülye papucs, el van intézve.

DG Széles ágy, csak az egyik oldala használva. Egy nagymamájától örökölt empire komód...

(25) ... a férjem utálja, állandóan megjegyzéseket tesz rá...

FÉRJ ... hogyha olyan kurvára értékes, annyira sokat ér, faszér' nem adjuk el, abból le bírnák cserélni végre ezt a szar tévét.
DG A kocsit, bármit, az egész nyavalyás életet. Jó, és akkor végre elválnak, végre-valahára, leválasztják a ház egy részét, befalaznak egy-két ajtónyílást, áttöretik a falat, újabb bejárat, a kiskertet kettévágják, szerez a férje pár tíz méter leselejtezett dróthálót.

(25) A volt férjem!

DG Volt, volt, hál'isten, csak volt férje.

(25) A kutya alul kilyukasztja a kerítést, nem foldozza be. Mármint az. (A férj felé int)

DG Előbb befoldozzák, a kutya megint átfúrja magát, nem bírja megérteni, vagy elviselni, miért húzták oda azt a valamit, akadály, az ő területe közepén. Megy minden tovább, hazaérkeznek...

(26) ... lepakolok, nekiállok a vacsorának, a tévé bekrepált...

DG ... eszébe se jut venni másikat, eszébe nem jutna amúgy bekapcsolni se. Csak a fia rágja folyton a fülét miatta, az apjához mégsem megy át, akármit adnak, a világbajnokság alatt is inkább elmáskál a haverjaival, beülnek egy kocsmába, vagy a barátjánál nézi. Inkább nem nézi.

(25) Ha annyira szeretnéd, vehetünk egy újat. (A fiának. Nyugodt hangon) Veszünk egyet, jó, kicsim?

FIÚ Ne, tényleg nem fontos, bőven kibírom tévézés nélkül!

DG Hogy nekik kettőjüknek szerencsétlenül alakult, ugye?...

(25) Én vagyok a hibás, rossz neked, kisfiam.

FIÚ Jaj, dehogy, anya, dehogyis, hagyd már abba, minden oké, nem érdekel az a barom tévé!

DG Nem bírja, ha kisfiamozza az anyja, de nem szól érte.

FIÚ Pár év, és minden másképp lesz, meglátod, nem vagyok pólyás baba.

(25) (mélázva) Nem vagy, tényleg!

FIÚ Nem vagyok gyerek, tévézni gyerekes dolog, csak elmebetegek bámulják állandóan. (Átöleli, szorosán tartja, az álla alá illeszti, egy fejfel magasabb az anyjánál)

DG Ül a fotelban, a gyerek elhúzott, közölte, hová, most nem jut eszébe.

(25) Nem jut eszembe, hova is ment, ez hogy lehet?! A Tomihoz, vagy hogy hívják azt a másik laklit, Jézus!, nem figyelek rá eléggé, elmegy, közli is, hogy hová, és nem tudom. (Rágyújt)

DG Leszokott a cigiről.

(25) (hátratámasztja a fejét, beszívja a füstöt) Nem esik jól, mert leszoktam.

JELENET (26) NŐVÉR, ISTEN, DG

DG És amikor a kertünk előtti árokba guggolva előszedtem a klottgatyám korcából egy szál fecskét meg egy gyufaskatulyát, felháborodásában elrohant. Ez vagyok én. Aki miatt annyira felháborodott. Az én klottgatyám. Volt zsebe a gatyámnak?

NŐVÉR Visszaemlékszel-e vagy kitalálsz?

DG A szoba ajtaja félig nyitva, a fény pázmájában rossz és gyenge dohány sűrű füstje ömlött kifelé. Apám cigarettája.

NŐVÉR Az apu meg a hallgatás.

DG Nem beszélünk egymással ezekről, alig beszélgetek vele komolyan, mintha a legszigorúbban le volna tiltva. Párszor megpróbálok, nem jó érzés. Jó, és nem jó. Jó, ha beszélünk...

NŐVÉR ... ő a testvérem...

DG ... jó, hogy van, jó érzés, amikor a testvéremmel beszélgetek, van valami hamis a hangsúlyaiban, az rossz. Mégis jó, amiről beszélünk, az mind, de mind fájdalmas, mégis édes. Minél inkább belemegyek, annál fájdalmasabb, erősen hártja, látom, milyen kínos neki.

NŐVÉR Jut eszembe, csinálom vacsorát!

DG Ettől földerül, most vidám a hangja, minden átmenet nélkül változik. Erőlteti?

NŐVÉR Nem erőltetem.

DG De, erőlteted.

NŐVÉR Nem.

DG Jó, csinálj.

ISTEN A fiáról mesél, tréfás történet, ezt ismerem.

DG Látom, ahogy lassacskán megnyugszik, mintha kisebbfajta veszélyhelyzetből kecmergett volna ki, és akkor tehát én vagyok az a kisebbfajta veszély. Akit persze, hogy szeret azért, nagyon is, és most összeüt neki, ennek a veszélynek, egy finom kis vacsorát. Nem egyféle beszéd van, hanem sokféle. Mind jó valamire.

NŐVÉR Van most pár barátnóm, majd megmutatom neked őket, hihetetlen pofák, négy csaj, velük néha beül sörözni. Megszerettem a sört, képzeld!

DG Te és a sör?!

NŐVÉR Bemutatlak nekik, mit szólsz? Igen, én és a sör, miért? Egészen megszerettem, pedig keserű.

DG Az biztos.

NŐVÉR Viszont jól keserű. Az egyik nagyon szép, kettő tűrhető, egy ronda sajnós. A szépnek van fiúja, de az csak heti egyszer találkozik vele, mondjuk kedden, képzeld el.

DG Elképzelem.

NŐVÉR És csütörtök. Kettő facér momentán, a csúnya évek óta, az egyik elég csinos pár perce, most tette le a telefont ez ügyben, tegnap, az orrunk előtt, úgyhogy ajánlom neked. (Lelkesedik)

DG Nekem?

NŐVÉR Neked, majd meglátod. A másik elég jó, az viszont a lányok iránt érdeklődik, például utánam, meg a többi iránt, és folyton azzal tömi a fejünket, mennyire eleget abból, hogy kénytelen a szájába venni a férje micsodáját.

(26) (oldalt ül, ennyit szól csak) Fasz.

NŐVÉR Ja, hát a faszát, na. Ráadásul disznó sokat keres a fickó, nem lehet otthagyni, és még muszáj le is nyelnie, mi meg nem győzünk úgy tenni, mintha nem igazán értenénk, amit összehord. Ezek a barátaim. Barátnőim, ők jutottak nekem, nem ér semmit,

ugye?
DG (kifelé) Erre mit mondjak? Kérdezzek tőle valami fontosat?
ISTEN Hát kérdezzél.
DG Hát hogy vagy?
NŐVÉR Tessék?
DG Mondjam neki, hogy dehogynem?
ISTEN Mondjad.
DG Dehogynem.
NŐVÉR Mit dehogynem?
DG Ér, nevetgélsz velük, kineveted magad, az már magában remek, még hizlal is, nem?
NŐVÉR De, elég jó.
DG Elég jó, válaszol, és hallom, hogy nem, nem elég jó, hanem elég rossz. De ki ígért mást? Ki mondta, hogy nem így lesz majd az élet, hogy egyáltalán lesz valahogy...
ISTEN Én nem.
DG ... és ki hitte el.
NŐVÉR Beállítottál a kapuba.
DG Tényleg beállítottam a kapuba a testvéremet. Mosolyog ezen is, mint a leszbikus barátnőjén, régen volt, nem is ő volt az. Szerintem megfelelő hely a kapu, igaz, hogy ő állt ott, és nem én. Valahol legalább állt, nem maradt ki.
NŐVÉR Kimaradtam?
DG ... mint később olyan reménytelenül annyi mindenből. Beállítottam a kapuba focizásnál a húgomat, és nekiálltam kiképezni mint kapust. Védjél! Vetődjön, ez a szabályos vetődés, mutatom neki...
NŐVÉR Tudjuk, vádli, térdhajlat, comb és csípő, rövid ívben a jobb oldaladra.
DG Előbb lassan vetődjél, nehogy...
NŐVÉR ... tudom, hogy nehogy összetörjem magam.
DG Nehogy összekeverjed magad.
ISTEN A kapus női poszt. Valami hiányzó miatt állnak oda, és ottragadnak.

JELENET (27) NŐVÉR, ISTEN, DG

NŐVÉR Lakott itt két nő, idősek, talán csak középkorúak, elég feltűnőek voltak, emlékszel?
DG Nem én.
NŐVÉR Minden áldott nap kétszer végigsétáltak a fűtácán...
DG Nem emlékszem.
ISTEN Alig valamire, és amire az egyik igen, arra a másik biztos nem.
DG Egyszerűen nem emlékszem.
NŐVÉR Legalább kétszer, szombaton többször is, vasárnap nem. Két kopott kisegér, egymásba karolva. Rossz volt találkozni velük, olyankor mindig a kezembe adtak valamit. Ajándékféleség, nem akartam elvenni, a kezembe nyomták. Azonnal eldobtam. Egyszer majdnem hazavittem egy ilyen valamit.
ISTEN Bárány? Hü, én sem emlékszem!
DG Milyen valamit?
NŐVÉR Ajándék. Nem emlékszel rájuk?
DG Mondom, hogy...
NŐVÉR Megyek a boltba, találkozom velük, és egy nyuszi, valami kalaposdobozban. Leguggolnak, kinyitják a dobozt, lélegzett a nyuszi. Nem mozgott. Nem most találom ki.
ISTEN Most találom ki.
DG Miért találnád ki?
NŐVÉR Szoktam ilyesmiket kitalálni. Néha egész nap az ablaknál ácsorogtam, nem bírtam eljönni onnan. Esőben. Bevert a víz, csorgott az üvegen, most is látom, összeviszsa, kis patakocskákban. Egyetlen volt az üveg. Egyszer nekem repült egy...
ISTEN Galamb!
NŐVÉR ... galamb, elhiszed?
(27) (oldalt ül, végig nem szól) El. Hu de unom ezt.
NŐVÉR Állok a nyitott ablaknál, nézem a jövés-menést, magamat is látom a képen. És zsupsz, hozzám vágódott egy galamb, ide valahová. Nem léptem el, úgy megijedtem.
ISTEN Nem én csináltam.
NŐVÉR Izgultam, nehogy visszajöjjen az a dög. (Föláll, indul a konyhába. Láthatóan kikerüli Istent) Kérsz valamit inni?, mindenféle van, édes is, erős is. Van egy üveg házipálinka, kaptam a lányoktól, kinyissam?
DG (halkan, lassan, az orra elé) Aha.
NŐVÉR Legalább három éve. Nyissuk ki, jó?, csak úgy viccből. (Tölt egy pohárával) Itt érelem három éve ezt a pálinkát, minimum, lehet, hogy öt éve. Isten éltesse!
ISTEN Jó!
DG Téged is!
ISTEN Öt év, hetvenkét nap.

JELENET (28) ISTEN, DG

(28) Úgy kell ügyeskednem, hogy történjen már valami, és ami történik, az is egy nagy semmi.

DG Mi semmi?

(28) Semmi semmi. Semmi szex. Nulla.

DG Minden nap beszív a csávója...

(28) ... többféle dolgot is használ, elvan ezzel, egyáltalán nem hiányzik neki a tudod, mi.

DG Mi?

(28) Hát ez. (DG lába közé fúrja a fejét)

DG Tegnap felhívtott, hogy egyedül lesz, a fickó hazautazott hál'isten...

ISTEN Engem az ilyesimből kihagyni!

DG ... hogy menjek föl hozzá. Ahogy az előszobába lépek, betolja az ajtót, elém térdel, lerángatja a farmerem cipzárját. A szülei áttelepültek, három-négy éves volt. Nem Pestre, egy kisvárosba, a fővárosban nem ismeri ki magát, a nyarakat otthon tölti, zárt e-vel beszél. A legszebb testű nő

ISTEN ... elméleti test.

DG ... minden a túlzásig szabályos rajta...

ISTEN Ugyan, túl, egyszerűen szabályos!

DG ... mondhatni szabatos, húszéves lányok állaga, brutális mesterkéeltség, mintha műanyagból készítették volna.

ISTEN Készítmény.

DG Mások is baszhatnak, igazából akárki megbaszhatná, ha, most ezt a szót fogom használni, elég ügyes volna hozzá, szerencsére nem elég ügyesek ezek a mások. Én se vagyok elég ügyes...

ISTEN Elég ügyetlen vagy.

DG ... mégis velem csinálja, nem más ügyetlenekkel, az ügyesség viszonylagos. Fogalmam sincs, mit kezdjek vele. Ezzel a...

ISTEN ... hát ilyen nincs, ennyire őrzítő nincs is, nem őrlhetsz meg tőle ennyire...

DG ... típusal. Próbálok úgy forgatni, hogy találjak már rajta egy kis bajt, bármi oda nem illőt, pedig nem szeretném, ha baj lenne.

ISTEN Nem is lesz.

DG Az oldalába nyomom az ujjam, visszaáll, és hova állna, ha nem vissza, csodálkozva pillant rám, mit nyomogatom. Lepillant...

(28) Mi van? (Megtekinti a helyet)

DG Megtekinti a helyet, hátha van ott valami, és igen, van ott valami, méghozzá ő van ott.

(28) Szeretem, ahogy fogdosol meg nyomogatsz, olyan gyerekes, úgy tapogatsz, mint egy csecsemő.

DG Csecsemő.

(28) Csak kissé vastag a bokám, nem? Én meg úgy szopok, mint a kisbabák, ugye?

DG De. Úgy.

ISTEN Fogalma sincs, hogy szopnak a kisbabák.

JELENET (29) ISTEN/RENDEZŐ, DG

DG Jön be a fürdőszobából, rányomok a tévében a pornócsatornára, nem kellett volna. Megfordul, kiviharzik (Mindez – stílizáltan – történik), pedig csak tréfának szántam. Nem tréfának szántam, de mikor látom, hogy így reagál, rögtön tréfának szánom visszamenőleg.

(29) (kifelé) Nem tréfa.

DG Vicceltem! Csak vicc volt!

(29) (nem jön vissza. Hosszan)

DG Semmi. Bevágja az ajtót.

ISTEN Annyira, hogy az nyomban ki is nylik, úgyhogy látja őt, az arcát, nem vidám látvány. Nem viccből csinálta, igyekszik valami viccessel elűtni...

DG ... hozzá már be akkor legalább egy pohár vizet, ha kimentél...

ISTEN ... meg hogy...

DG ... ilyesmit nem közvetítettek a kommunizmusban...

ISTEN ... mert látja rajta, hogy, hiába, nem találja tréfásnak, annyira mélyre szalad a látvány. Mintha belekörtölyölna egy pohár higanyba.

DG Két édes szöpsi nyaldos egy feltűnően rossz arcot, közben tágra nyitott szemmel bámulják, direkt a kamerába merednek. Látod rajtuk, hogy rájuk van szólva...

RENDEZŐ Piroska, a kurva anyádat, bébi, a kamerába bámuljál, és ne hunyd be a szemed, és ne pislogjál annyit, mert kupán legyintelek...

DG ... hát riadtan odanéznek. A kamerán keresztül rám.

ISTEN És rajta keresztül a pénzre, amit kapnak érte, ezért a melóért, gondolom én.

DG Hogy vadidegen csávók tágra nyomják a seggük lyukát, összegecizik a hercig kis pofikájukat. Vagy mit gondoljak?

JELENET (30) ISTEN, DG

DG Nem a hazugság az alap, hazudni bűn, mind így tudja, ha megkérdeznéd tőlük, ezt válaszolnák, viszont hazudnak. Hozzá a rendesen túlfejlesztett keresztény bűntudat. Tanulták otthon, iskolában, meg a hittanórán, ne hazudjál, kisfiam, hazudozol összevissza. Meg az úttörőknél.

(30) És ne kérdezősködj annyit!

DG Tilos, és hazudok, pocsékul viselem, alig viselem el, meglátszik rajtam, rám van írva, bemerevednek az izmok az arcomon.

(30) Ki volt az?

ISTEN Ezt, fiam, én kérdezem!

DG Senki. Hogy érted...

(30) Úgy értem, baszd meg, hogy kivel beszéltél az előbb. Nyolc másodpercig.

DG Nyolc micsoda?

(30) Amíg ki nem nyomtad. Ki hívogat állandóan?

DG Nem az igazmondás, hanem a bűntudat a hazugság párja. Nagyon fárasztó, szétkapja a szervezetet, mintha a túlfűtött lakásodból kilöknének a fagyba.

JELENET (31) ISTEN, DG

DG Azt mondja, mert kérdésnek nem volt kérdés, hogy ugye, nem csajozok.

(31) Ugye, nem csajozol?

DG Rajta kívül. Ó a csajom.

(31) Nem csajozol, ugye?

DG (azonnal) Nem.

(31) Igen vagy nem!

DG Úgy tudja, hogy hozzá tartozik, tehát én hozzá, normális menet, látom, hogy nem csodálkozik, pedig igazából csodálkoznia kéne. Inkább én csodálkozom, megdöbbenek az őszinteségemen, ilyen fölösleges nyíltsággal válaszolok egy nem azért fölített kérdésre. Mi az, lelkifurdalásod van?

ISTEN Mi az, lelkifurdalásod van?

DG Nem azért kérdez, hogy azt válaszoljam, ami van, ráadásul tudom is, hogy miért érdeklődik, akkor mit őszintéskedek itt. Igazából nem is kérdezett.

ISTEN Senki nem kérdez, nem tudom, mire válaszolgatsz!

DG Nem ezt kérdezte, csak szépeket akart hallani, amolyan kegyes-emberit, gyöngédet, udvarlósat, némi malacságot legalább.

(31) Csajozol, ugye. Nem?

DG De. Te vagy, akivel csajozok.

JELENET (32) ISTEN, DG

(32) A faterom egy paraszt.

DG (kifelé) Ezt észrevettem, látom magamtól is, nem az apját, hanem hogy paraszt, de hát nem azért beszél, hogy újdonságokat mondjon. Vagy fölvilágosítson, hanem mintha csupán arról volna szó, hogy...

(32) ... vigyázzál, ott egy küszöb...

DG ... és...

(32) ... ne oda, mert az nem vécé, hanem spájz, a vécé innen a második ajtó.

DG Nyugodt tónus, szenttelen, nem taplót mond...

(33) ... tapló...

DG ... vagy tuskót...

(32) ... tuskó...

DG ... vagy tahót...

(32) ... tahó...

DG ... hanem paraszt, és eszébe nem jutna, hogy a paraszt az körülbelül földműves.

ISTEN Paraszt, az földműves.

(32) Lófaszt.

ISTEN Na!

DG Annyit tesz, hogy földműves, valami mondjuk földműves is lehet, illetve valaki, ilyenek nem jutnak eszébe. Nyugodt a hangja, alig jön át, hogy csöppet sem nyugodt. Azért annyira mégsem nyugodt, mindenféle van benne. Minden benne van. Nem az apja miatt, az apja paraszt...

(32) ... az egy paraszt.

DG ... ennyi az egész, jelentsen bármit is. Összeszorított ajkak, úgy pattintja ki a szót, tök mindegy, nem érdekli, semmi komoly, bár azért nem találja mulatságosnak sem, nem gondol rá. Ha eszébe jut, valószínűleg bosszantja kissé, igen, de miért jutna eszébe? Az anyja budai úrilány, jó módú, túlfinom zsidó család, paraszt és értelmiségi, ez lett alaposan összekavarva, összeragasztgatva.

(32) Ppparaszt.

DG A ppparaszt lakása, feljöttünk baszni a ppparaszthoz, meg a növényeit meglocsolni...

(32) ... mert az apám el van utazva valami rokonaihoz.

DG Neked is a rokonaid, nem?

(32) (erre nem válaszol. DG nézegeti a könyveket)

DG Úgy látszik, ezeket olvassa az öreg. ((32)-nek) Ilyeneket gyűjtött be a papád, népi írók! (Mutatja (32)-nek, vigyorgok, a lány nem néz oda) Olvastál már Németh Lászlót? (Nincs válasz) Tudod, Németh összes püspöklilába csomagolt művei. Bármit tőle.

(32) Már.

DG Ez a válasz. (Gunnyoros)

ISTEN Igen, ez válasz. Nem lehetsz ennyire süket!

DG Nem válaszol, ilyenkor, ha tőle merőben idegen dolgokról esik szó, nem hallja meg, nem vesz tudomást rólam, nem vagyok ott, az őt nem érintő vagy rosszul érintő dolgoknak ez a könyörtelen kizárása tetszik nekem. Nem miattam viselkedik, egyszerűen ilyen az üzemmód, bizonyos kérdések ellenállás nélkül hatolnak át rajta, átszaladnak testén-lelkén, nem eljártssza...

ISTEN ... így lett megkonstruálva...

DG Az Anna Kareninát? Olvastad, nem?

ISTEN (DG-nek, mintegy barátian) Ezt mintha meghallotta volna!

DG Szélszéggyorsan vált, most már más a téma, erre végképp nem reagál. Így reagál. Nem hallja és nem reagál, hallja és nem reagál, nem mindig látni a különbséget.

ISTEN Mert nincs különbség.

DG Van bármi különbség?

ISTEN (DG-ba karol, mintegy együtt mondják, egyetértve) Nem akarja, hogy gyerekei legyenek, a saját sorsára gondol, és olyan szavakat, hogy sors, nem használ, de ha arra gondol, miként is alakult az élete, nem akar gyereket. Nem gondol rá külön, hanem egész lénye gondolja így.

DG Azt hiszem, elégedett azzal, ahogy alakult, a faterján keresztül, nem is kerüli, mégis elkerülik egymást, az anyjával minden nap randevúzik, beülnek kávézni egy körúti presszóba, franciakeremest esznek, és megbeszélik a nem tudom, mit. Ezt az alantas, unalmas szart, ami van.

ISTEN Egyáltalán nem szar! (Sértődötten elengedi DG-t)

DG Körülveszi őket, elborítja őket...

(32) ... rendszer, magyarok, férfiak, tahó, ostoba, szálnalmas, primitív és gusztustalan. Terhes vagyok!

ISTEN Megmondta az anyjának is.

(32) Egy gójtól.

ISTEN És persze az anyjának is gójtól lettek gyerekei, egy parasztfiútól, akihez elvből ment hozzá, pártszerűen. Pártos szerelem, abból lett mindez. Alakult így, elvből, az életük.

Szünet

JELENET (33) ISTEN, DG

DG Alszik, és mondjuk bugyit cserél, alvás közben elvégzi összes ügyes-bajos dolgát, lerohan a közértbe, leküld a közértbe, sok az elintézendő, aludnia kell...

(33) (DG tónusában sorolja) ... vásárolni három darab ugyanolyan márkájú, majdnem egyforma, igazán fölösleges trikót, levizsgázni, vizsgákra tanulás, táncolni tanulni, barátkozni, barátnőzés, becsípni velük, kicsípni magam, aerobik, filmek kikölcsönözése dévédén, szívesen diskurálni szinte bárkivel, szívesen mosolyogni szinte bárkire.

ISTEN Bárkire mosolyog.

(33) Jó volna egy bicikli!

DG Oké.

(33) Illetve kettő, csinos, halványrózsa sisakkal. És jobbfajta térdvédő.

DG Olyan trikókat vesz, mint bárki. Olyan trikót, amilyenből...

(33) ... már van egy.

DG És fölényesen néz rám. Teljes joggal, mert minden szempontból fölényben van.

(33) Meg egy olyan színűt is, lilásat, amilyen még nincs, viszont passzoljon a sisakhoz, mivel a másikat elajándékoztam a Lili nevű barátnőmnek, akit nehogy megbasszál nekem...

DG Neki.

(33) ... mert baj lesz!

ISTEN Behunyát szem, jégbe hűtött érzékek, nem így neveltem, nem is neveltem, mégis tudja.

(33) Nehogy megbasszad nekem a Lilikét, mert ha megtudom, szétfojtalak! És veled együtt a drágalátos Lili barátnőmet, azt a ribancot!

JELENET (34) ISTEN, DG

DG A kislányával például jóban voltunk, esténként a fejemen ugrált. Három és fél éves.

ISTEN Négy és fél.

DG Ha ott aludtam, minden éjjel fölsírt, hangosan, elviselhetetlenül, az anyját követelve. Ugrádozás ide vagy oda.

ISTEN Csimpaszkodás ide vagy oda.

DG Aki ilyenkor kikászálódott az ágyból, nem rögtön, előbb mélyet sóhajtott, torokhangon, még egyet, de hogy meddig maradt a lányával, arról fogalmam sincs, mert visszaaludtam. Azonnal, ahogy átmászott rajtam.

ISTEN Úgy fekszel le, hogy nincs mese, föl fogsz riadni, pontos menetrend, tudod előre, ismerős, két év katonaság alatt hozzászoktál, ha akarod, nyomban elalszol.

DG Soha többé nem alszom olyan mélyen, mint előtte, egy pillanat alatt magamhoz térek. Látom, hogy nincs magánál, félig még alszik, zokszó nélkül fölkel mégis, ki tudja, mit gondol közben.

ISTEN Semmit, nincs mit gondolkodni, a gyereke sír.

DG Kérdezem tőle reggel, nem emlékszik.

ISTEN Mégis, mire emlékezne?

DG Minden éjjel bemész hozzá, nem... emlékszel rá?

(34) (nem válaszol, csörömpöl az edényekkel a mosogatóban)

ISTEN Bement a lányához, mert az fölriadt, erre emlékszik. Ha egy asszony kiábrándul a férjéből, akihez ő se tudja, miért, kíváncsiságból, egykedvűből, a menyasszonyi ruházat miatt hozzáment, megunja őt, igazán nem volt szerelmes belé, sokszor a közös gyerekből is kicsit kiábrándul. A számára legkülönb ezen a világon a kiábrándultsághoz hasonló érzést kelt.

DG Mintha figyelte volna a kislány a vekkert, éjfél és kettő közt valamikor hisztérikusan üvöltözni kezdett azon a sok száz millió év alatt

kikísérletezett hullámhosszon, amit egyszerűen képtelenség elviselni.

ISTEN Százmillió, ugyan. (Csettint) Ennyi se.

DG Kiirtásra, legyilkolásra felkérő frekvencia, más alomból származó porontyok nem élhetik túl, a hím azonnal megöli, kiiktatja, ami nem az övé. A magáét is megöli, ha ilyesmi jelzéseket ad, nem kell sok utód, csak a legügyesebbek élnek túl. A kicsi nem tudja, mit tesz veled, és rajtad keresztül saját magával. Kedved, aranyos, ezerszer megállapítottad, le van szögezve, aranyos és punktum, és ha belekezd, sívákolni kezd, aranyos vagy nem, nem ölj meg, mert nem vagy elmebeteg, hogy mérszárj.

(34) Vagy elmebeteg vagy?

DG Megőrjít, tehát meg kell halnia? Meg. Tulajdonképp meg kell halnia, és ijesztően vékony az az átszakíthatatlan hártya, ami védi benned őt. Úgy-ahogy.

ISTEN Sehogy.

DG Látom magam. Látom, ahogy hirtelen felülök, mint a homunkulusz, akit Frankenstein épp most tákolt össze Murnau némafilmjében, látom, hogy ülök az ágyon, ez volnék én, kimászom, mondhatni, nyugodt mozdulatokkal...

ISTEN Az anya, aki még épp csak megmozdult, ettől azonnal fölébred.

DG A pinája illata a farkamon. Áll a faszom, mert vizelni kell, áll, mert áll, átmászok rajta, most én mászok át rajta, nem nézek rá, nincs hevesség bennem, kilököm az ajtót, a vállammal megtaszítom, megyek végig az előszobában, csattog a talpam a parkettán. Sötét van, nem kapcsolok villanyt, nem is tudom, hol a piczába' van a villanykapcsoló, kétszer is a szekrény oldalához ütközök.

ISTEN Meg valami kiálló kulcs.

DG Az előbb még tudtam, hogy hol a kapcsoló. Még volt villanykapcsoló, és most a társadalmi konstrukciót teszem természetessé.

ISTEN Férfiuralom.

DG Van, vagy mi van. Vagy mi a kurva isten van.

ISTEN Jól van.

DG A gyerek hallja, hogy ez most merőben más, azonnal ért mindent.

ISTEN Semmit nem ért, nem az anyja közeledik, nem meleg, hanem hideg, vagyis forró, szénné fagy, szénné ég, meg fog halni. Tudja, hogy meg fog halni.

DG Elhallgat.

ISTEN Ez nem az anyja, nem anyu, egészen más, tudja, hogy most meghal.

DG Nem hal meg, belököm az ajtót, mereven áll a nemi szervem, az kicsit zavart, a kislány meredten bámul, fölrántom az ágyról, a vállamra dobom, erősen a fenekére csapok, erővel, egyszer, még egyszer, ez lecsúszott, a combját találok el.

ISTEN Meg se nyikkan, átöleli a nyakát, szuszog a fülébe.

DG Érzem a nedves száját a nyakamnál. Meg ne puszi! Érzem, milyen erővel ütök, hang nélkül folyik az egész, visszateszem az ágyra, otthagynom. Csönd van.

ISTEN Csönd.

DG Megöltem?

(34) Megpusziltad előtte?

JELENET (35) ISTEN, DG

DG Úgy áll ellen, hogy...

(35) Nem védekezek.

DG Kigomboltam a felső gombot, lehúztam a cipzárt, tehetetlenül lógott a karja, mintha el volna törve. (Csinálják) Elaludt egy ócska laticelen, amire még lepedőt se tudtam keríteni.

(35) (lefekszik magzatpózba)

DG Kimentem az előszobába, hátha találok ágyneműt a gardróbban, mire visszaértem, hasra fordulva aludt. Szétrnyílt lábbal.

Széjjelnyílt combok, leültem mögé, hogy lássam, milyen így. Szép.

(35) (hasra fordul)

DG Jól állt neki az alvás. Alapvetően mindnek jól áll. Riadt arccal ébred.

(35) Úristen, ugye, nem horkoltam?

ISTEN Ha tőlem kérded, akkor de.

DG Nem, dehogy!

(35) De, biztos! Látom rajtad. Mert akkor meg miért vigyorognál, na ugye!

DG Csak idősebb Csipkerózsik hortyognak olykor.

(35) Na akkor jó!

DG Mikor?

JELENET (36) ISTEN, DG

(36) Az oxitocint az agyalapi mirigy hátsó lebenye termeli és tárolja, euforizáló a hatása, ezért akarod

ISTEN Majdnem azért.

DG Akarjam?

(36) ... hogy újratermelődjön. A hipofízis állítja elő a vazopresszint is, ami a veseműködést befolyásolva szabályozza a vízháztartást, kihát a vérnyomásra, és férfiaknál, az oxitocin mellett, felelős a kötődés kialakulásáért. (Olvassa és meséli a szigorlati jegyzeteiből)

DG Olvassa, miután első szóra följött, és még a konyhából sem jutottunk beljebb, már...

(36) Az oxitocin előidézi a simaizmok összehúzódását a méhben, ezzel elindítja a szülést, később az anya és a gyerek közti szoros kötődés kialakítását segíti. (Abbahagyja, DG-re pillant) Elő. Figyelsz?

DG Figyelek.

(36) Szépen viselkedjél ám nekem!

DG Tényleg figyelek, nézem, ahogy emelkedik és süllyed a hasfala, nézem a mellét, próbálom megérteni. Ebből valamit felfogni. Süllyed, emelkedik.

ISTEN Figyel, látni rajta.

(36) Akkor ne aludj ilyen feltűnően!

DG Nem alszom, csak így van a szemem tartva. Félig leengedve tartom.

(36) Teljesen le van eresztve, látom, mindegy, tehát a szoptatás is kiváltja, ezért a... Ne vigyorgj, jaj istenem, nem az a szoptatás, hanem gyereket szoptat.

DG Jól van, tudom!

(36) És nem az, amire te gondolsz állandó jelleggel.

DG Persze hogy a gyerek, mi más, nem is vigyorgtam!

(36) Vigyorgtál, látok mindent, naszóval, de most ne fogdossá!l, így a tejel a kisgyerekekbe jutva, benne is erősíti a kötődést. A simogatás segíti az oxitocin termelődését, ez vezet ahhoz, hogy még több simogatást akarsz, ezt egyébként tanúsíthatom!

DG Mit?

(36) A még több simogatást, mi van, mégis alszol?

DG Nem alszom, mondtam már.

(36) Jól van, és ha elárasztja az agyat, bekövetkezik az orgazmus, mivel pedig ezzel szorosabbá válik a kettőjük közti kötelék, újra akarják majd egymást, hát nem?

DG Hát de.

ISTEN Oxitocin.

(36) Az én oxitocinom állatira hatékony, mert már most szörnyen kívánlak!

JELENET (37) ISTEN, DG

(37) Nekem barátom van! (Ünnepélyes, picit kérkedő, picikét csalódott hangsúly, bánatosan, lentről fölfele néz)

DG Ez a nézés tartozik hozzá. Férje, mindenesetre valakije...

(37) Vőlegényem!

DG ... menyasszony, és attól még szívesen mászkál velem, jólesik neki, ha simogatom a mellét, élvezi, mert nem biztos magában, abban, hogy mi lesz a dologból, a menyasszonyosdiból. Barátkozik valakivel, már hozzá is ment.

(78) Hát azér' nem egészen...

DG Férjhez megy, jószerivel magához sem tért még, nem tudja, miért, fogalma sincs, kihez.

ISTEN Isgalomból teszi, izgatja az intézmény, fölizgatja, hogy ennyire középpontba kerül hirtelen, a semmiből a figyelem kellős közepébe, róla kezdenek beszélni, és most hagyjuk, hogy miféle központ, meg hogy kicsodák miket beszélnek. Addig-addig álmodozik, míg felriad, és milyen rosszkor, mindig a legrosszabbkor.

DG Egyfajta riadtságot éreznek a lányok, ha eszükbe jut a házasság...

(37) ... istenem, házasság, jaj, anyám, borogass!

DG ... és igyekeznek nem belegondolni.

(37) Isten, Isten, Isten.

ISTEN Mondjad, kisszívem!

JELENET (38) ISTEN, DG

(38) (fekszik a hátán, a mennyezetet nézi. Vagyis a Menny. Bal karjával eltakarta a mellét, viszont rosszul) Nyugodtan bele.

ISTEN Ilyenkor ne bámulj így.

DG Tessék? Hogy micsoda?

(38) Nem úgy kell mondani? Szedek olyat, tudod mit. Szer, így kell mondani, nem?

DG De. Dehogynem

(38) Látod, ennyire készültem, mit szólsz?, elkezdtem szedni.

DG Mikor. Vagyis miért. Vagyis hát... mit.

(38) Időben, ne izguljál, hónapokkal előbb.

DG (kifele) Én ne izguljak, mikor ő izgul, és nyilván én is izgulok, bár ahhoz nincs köze annak, hogy szed-e bármi szert. Álltunk egymás mellett az üdülő teraszán, reszkettünk az augusztus végi hidegben, a legkomolyabb arccal rám nézett, és azt mondta...

(38) ... nekem még nem volt komoly kapcsolat.

DG Amúgy is komoly az arca. Komoly kapcsolat komoly arccal, emlékszem, hirtelen nem is értettem, Jézus, csak nem akar feleségül jönni hozzám? Nem azt mondta, hogy...

(38) ... szűz

DG ... vagyis azt mondta, de lengyelül, mondjuk úgy, magyar nyelven lengyelül. Óvatosan hatoltam bele. (Nem játsszák el. Távol ülnek egymástól. A lánynak) Fáj?

(38) Nem, semmit. Én igazán egészséges vagyok.

DG Az biztos. (Kifelé) Pár hónap múlva bejelentette, hogy vége. A konyhájukban. Teát főzött, nem akarta elhinni vagy tudomásul venni, hogy nem szeretem a teát.

(38) Főzök neked egy illatos teát, majd meglátod, milyen finom lesz!

DG Untam. Untam őt. Finom.

(38) Van keksz is, otthoni.

DG És mondta a város nevét, ahonnan a keksz származik.

ISTEN Ünnepeles arccal.

DG A kekszét is untam. Ahogy megpillantom, egyből megkívánom, ez tetszett neki, ilyenkor fájdalmasan elmosolyodott, és nyilván nem fájdalmasan, de annak látszott. Lábát fölhúzva gubbasztott a hokedlin (A lány csinálja, de DG nem mozdul), hátát a csempének vetve, elé térdeltem, arcom az ölébe fúrtam, nem akarta engedni, mégis engedte. Ültem a kövön, mosolygott rám, aztán elkomorult, és azt mondta, hogy...

(38) Vége. Vége, jó?

DG Jó. Vegyem feleségül?

JELENET (39) ISTEN, DG

DG Neki csakis mellettem a helye, és akkor nekem is ómellette, így igazságos, minden más méltánytalan, ekképp rendeltetett, így rendelte...

(39) A Teremtő.

ISTEN Csak semmi túlzás!

DG ... és mindegy, hogy ki a fasz rendelte, fűtül rá, ez lesz, kész.

(39) Ha én kibírom, és nemcsak kibírom, de eszembe se jut más, nincs az a szempont, hogy eszembe jutna, neki miért jutnak eszébe mások!

DG Érzi, hogy kipirul, le kell ülnie.

(39) (lerogy. Kifelé) Milyen közönséges ez, milyen állatias! Aljasság. Aljas, nincs benne csöppnyi becsület, nem képes megállni.

DG Szemernyi.

(39) Szemernyi becsület. Miért, de miért!, azért, hogy engem porig alázzon? Nem kellek már, nem vagyok neki elég vonzó és fiatal?

DG Hát nem.

(39) Nem olyan a mellem? Mint annak a szukanak?

DG Nem olyan.

(39) Nem vagyok-e odaadó, bármire hajlandó, hogy jól érezze magát, undorító! Nincs megelégedve őurasága!

DG (kifelé) Odaadó vagy, bármire hajlandó, nem vagyok megelégedve.

JELENET (40) ISTEN, DG

DG Bepréselődök a fogorvosi székbe, (Ezeket csinálják-imitálják) hátrabillenti...

ISTEN ... könnyű parfümillat, nincs kórházzzag...

DG ... rövid ujjú köpenyt visel, helyére illesztgeti a csiszolókorongot, nézem a karját, kivillan a frissen borotvált hónalja, érzem, hogy merevedésem van. Látja?

(40) Látom hát.

DG Baszd meg, ez nagyon nő!

(40) Tessék?

DG Nem válaszolok, kiköpöm az öblítővizet. (Kiköp) Matat a számban, behunyam a szemem, nem tudom, miért, de nem fáj. Néha. Csikorgok.

(40) Hu, de szorítja azt a karfát. Fáj?

DG Nem jön el velem holnap táncolni egy... izé. Helyre?

(40) (azonnal) Nem.

DG Maga nagyon gyors!

(40) Maga nagyon gyors!

DG Dehogy! Mint a lajhár!

(40) Milyen izé helyre? (Mosolyog)

DG Akkor láttam először, egyik barátomnak dolgozik, fogtechnikus, enyhén balra görbülő, merész orra van, külön-külön is helyes mellek. Kissé majd...

(40) ... lógni fog a mellem, de csak majd. És hát minden majd lóg.

DG Kiköpöm a vizet, aztán elhívom táncolni, ezen őszintén meglepődik. Félig még tele a szám. Felszaladt a szemöldöke.

(40) Azon eléggé meglepődtem azért. Hogy elhívott táncolni, pedig akkor látott először.

DG Ráadásul fúrta a fejem!

(40) Nem fúrtam a fejét, hanem csiszoltam a fogkövet. Honnan vette, hogy szeretek táncolni?

DG Nem mondtam meg neki, hogy a főnöke mesélte, azon viszont én is meglepődtem, hogy így egyből előállok ezzel. Vissza kell majd jönnöm, vagyis mennem.

(40) ... jövő héten visszajön ám nekem kontrollra!

DG Jó, akkor adja meg a telefonszámát.

(40) Jó, akkor megadom.

DG (kifelé) Már a kapu előtt felhívtam. Visszamegyek neki. Följött hozzám, és nem engedett semmit, mikor hozzányúltam, teljes erővel lefogott. Erős, szinte birkózik velem.

(40) Egy fajtája a birkózásnak, ahogy abbahagyja, azonnal hozzá simulok.

DG Úgy élvez, hogy közben egész erejét összeszedve igyekszik ellöködni magától, és értelmetlen szavakat kiabál a fülembe.

(40) Ne, ne, ne, ne, ne...

ISTEN Ez miért volna érthetetlen?

JELENET (41) ISTEN, DG

DG Egyszer lement a pincébe. Először volt nálam, megkértem, hogy hozzon a pincéből egy üveg bort.

(41) Jó.

DG Sikítva rohant föl.

(41) Van ott egy halott bogár.

DG Egy döglött bogár?

(41) (suttog) Egy... dög. (Mutatja az ujjával, mekkora) Ekkora. Meg van dögölve, hanyatt fekszik.

ISTEN Megvan.

(41) Én oda nem megyek le.

ISTEN Dehogynem!

DG Jó.

JELENET (42) ISTEN, DG

DG Ötvenkét kiló, próbál tornyosulni, nyilván akar valamit.

ISTEN Azt akarja, hogy ő legyen a nagyobb.

DG Nálam nagyobb, az viszont nem fog menni, mert csak egyetlen nagyobb lehetőség, és az én vagyok.

ISTEN (gúnyosan) Jaja!

DG Pipiskedik, ettől nem lesz nagyobb, lábujjhegyre áll, mint egy balerina. Ha el van nyomva, nem mint nő van elnyomva, hanem el van nyomva.

ISTEN Ilyenkor pislog, ezt tényleg én találtam ki!

DG Sebes pillogás, hosszú a szempillája, mintha egyenesen gyorspislogáshoz növesztette volna ekkorára. Pislog rám, picit leszegi a fejét, fölfele néz, picit mosolyog, minden pici, úgy látszik, nyomtam.

(42) Ebből is láthatod, hogy nyomsz.

DG Hagyd már abba, jó?

(42) Jó.

DG Inkább magamnak mondom, mert még sokáig ne hagyja abba a szempilla-rezegtetést.

ISTEN Egyik test a másikat tolja el, nem mintha ez vigasztalhatna bárkit is, konkrétan a nőket. Nem mintha elfogadnák, akit elnyomnak, nem egykönnyen fogadja el, ezt is én találtam ki.

DG Zárt térbe lépve odébb tolom az ott tartózkodót, valamelyest elnyomom, másképp hogy lépjek be, és ők visszanyomnak, megy a nyomakodás.

(42) Szétnyomsz.

DG És nem tudom, élvezi-e vagy sem. Nem is nyomtam szét. Egyszer voltam nála. Zavarban volt, én is, üljek le, nem ülök le, engedelmesen hagyta, hogy lehúzzam róla a pulcsiját.

(42) Széjjelnyomtál!

DG Én aztán nem. Vagy mondjam azt, hogy ne siránkozz? Vagy ne menjek többet?

JELENET (43) BARÁTNŐ, ISTEN, DG

DG Egyforma frizurák, éles választék, kezd lenőni a festés, mozog a fejük előre-hátra, cuppognak, nyikkanás sincs közben. Ennek kezd lenőni a haja.

ISTEN Nem lenő, hanem lenövesztem.

DG Fölállok, átülök hozzájuk, mondat közepén hagyják abba. Ugyanannyi ideig nézem az arcukat beszélgetésnél udvariasságból, és az egyikre nem emlékszem. Egyszer összefutunk vele.

(43) Ő az. (Mutatja diadalmasan)

BARÁTNŐ Én.

DG Kicsoda?

(43) Hogyhogy ki, hát, akivel együtt kávéztunk, mikor fogtad magad, és odaültél, és nyomtad az idétlen szöveget.

DG Miféle szöveg?

(43) Főleg neki.

DG Főleg kinek?

BARÁTNŐ Nekem.

(43) Igen-igen, főleg őneki, a barátnőmnek, annak ott.

DG Mondja a nevét, megint azonnal elfelejtem. Marcsi? Marcsa? Vagy Janka?

(43) És alig néztél felém, ügyet se vetettél rám, arra gondoltam, hogy oké, elmegyek. Nem is a barátnőm.

JELENET (44) ISTEN, DG

DG Hárman üldögéltek egy ismerősömmel meg a barátjánőjével a szomszédos asztalnál, szilveszteri buli. Elvittem táncolni, ahogy magamhoz húztam a tumultusban, fölállt a farkam. Azonnal odanyúlt.

ISTEN Ilyenkor el szokott menni a kedvük.

DG Egyből elment a kedvem ettől a tumultustól. Hogy tolakodnak a sörükkel, a mit tudom én, miféle koktéjjaikkal, száználmasan vidámak, túlkiabálják egymást meg az idióta zenét. Ráadásul fene tudja, miért táncolok, táncolok, ez eddig nem jutott eszembe, még szórakoztat is, ahhoz képest, hogy ilyen hirtelen lesz elegendem belőle.

ISTEN Táncolsz, mert ez ilyen, a többiek is táncolnak.

DG Itt ez a lány...

ISTEN ... picit ferdén áll az orra, jó a melle...

DG ... elhívom táncolni, így szokás. Élvezem is. Ahogy mozog, nézem a testét, az arcát, önfeledten elnyílt ajkait, ahogy hozzám nyomja magát, kis hülye, nekem nyomja a csípőjét, és megszépül.

ISTEN Vagy megőrültél.

DG Hozzáérek a melléhez, nem húzódik el, nem fogja le a kezem, négy másodperc, akkor eltol magától, négy másodperce halálosan elegendem van ebből a valamiből, úgy, ahogy van, a táncolással együtt. Mióta fölcsúsztattam a tenyerem a mellén. A blúzán, és érzem a mellbimbóját. Társaság meg társasági élet, ugyan már. Kikormányoztam az összekapaszkodott párok közül, és üvöltözve igyekeztem rábírní, hogy menjünk innen. Nem hallotta.

(44) Nem értem, amit mondasz.

DG Menjünk el hozzánk. (Üvöltve a zaj miatt)

(44) Tök jó itt, nem?

DG Nem.

(44) Nem jó?

DG Én meg, mintha végképp nem érteném a zajban, amit mond, próbálom rávenni, hogy induljunk. Visszaülünk az asztalhoz, megáll minden, megáll az óra, nem lesz éjfél. Hajnali három, nem jár a földalatti, taxi sincs, gyalogolunk a Bajcsy-Zsilinszky a Podmaniczky felé, szerencsére nincs túl hideg.

ISTEN Na ugye, hogy nincs!

JELENET (45) ÖREGÚR/ISTEN, DG

DG A buli végén megkerestem, mondtam neki, hogy indulok. Egy öregúr épp beszélt hozzá, a mondata közepén elhallgatott.

(45) Jó.

DG Ha tudok bármiben segíteni, híj föl.

(45) Csak akkor? (Gyorsan válaszol, és egészen vörös lesz. Az öreg elismerően pislog DG-re)

ÖREGÚR Ez igen, jól hallottad!

DG (kifelé) Együtt éltünk három évig. Egy reggel behozta a kávémat, mellém ült, és bejelentette, hogy elköltözik.

(45) Elköltözöm.

DG Mi?!

(45) Végleg, ne beszéljünk róla, elhatároztam.

DG És ne is kérdezzem. Egyedül maradok, jó? Ezek a szavak jutottak eszembe, jó és egyedül, akármilyen rosszul hangzik is. Akármit is jelentenek.

(45) Végképp.

DG És az, hogy nevetséges.

JELENET (46) KOLLÉGINA, JULCSA, ISTEN, DG

ISTEN Ez például milyen, hogy...

KOLLÉGINA ... édesem, a férjed hónapok óta keféletti a Rózsikát, tudod, ismered te is, azt a csinos kis buta arcú, nagy mellű lotyót a csoportjából.

DG Mondja egy nő az anyámnak.

(46) Az anyád. Úgy kell neki.

KOLLÉGINA Minden nap benmaradnak munkaidő után a hivatalban, megdugja az íróasztalon, nem jöttél még rá?

DG Az apám egyik kolléganője. Aki nyilván nem lett megbaszva.

ISTEN Aztán faképnél hagyja, indul a gyerekéért az óvodába.

DG Az anyám idegösszeomlást kapott, bevitték a Lipótra. Kiszállnak a mentők, elviszik. Vagy emlékszem rá, vagy kitalálom. Egyedül voltunk a tesómmal a lakásban. És fékevesztetten vadultunk.

JULCSA A kis marhák meg bevadultak. Majd lenyugszanak!

DG És bevágta maga mögött az előszobaajtót.

ISTEN Nőtt kis feltűnő bajuszkája a Julcsinak, néhány hosszabbra nőtt, összes szál, nem húzkodta ki.

JELENET (47) (48) ISTEN, DG

DG (kifelé) Fölveszi a telefont, előbb ért oda, azonnal felkapja, nem szól bele, eltartja magától, akkor léptem be. Néző rám, látom, mi

van. Állok az ajtóban, látom, hogy tudja, pont azért vette föl a kagylót, mert eleve tudja. Azért van ott.

(47) Ez ki volt?

DG Ki lett volna. Ez, szívem, nyilván egy nő volt, ha így kérdezed.

(47) Basztál vele?

DG Csönd. Egyébként nem basztam vele.

(47) Basztál vele, vagy nem basztál vele!

DG Basztam vele.

(47) (megpördült a tengelye körül, és teljes erőből belevág a tenyerével a könyvespolc üvegébe. A tenyere élével, mint egy harcművész, olyan erősen, hogy beszakadt, darabokra tört az egész. Polc, üveg, könyvek, spriccelt a kezéből a vér)

DG (kifelé) Igazából basztam vele, vagyis szerettem volna megbaszni, és akkor meg is basztam, ugyanaz. Följött a lakásba, ott már egyáltalán nem volt szabad hozzányúlnom. Mindenki aludt, a háziak gyerekei, halkan kellett csinálni.

ISTEN A semmit.

DG Nem csináltunk semmit. Ide-oda mászkált a szobában, leült, fölpattant, hangosan beszélt, folyton rászóltam, ilyenkor pillanatokra visszavett a hangerőből.

(48) Lemenjek spárgába?

DG Ne. Jaj, ne! Ne menjél le.

(47) (elviharzik)

DG Lefeküdtem, nem bírtam elaludni. Másnap fölvittem Pestre, kölcsönkaptam a barátjánője lakását.

(48) Frankó a kocsid, felnézhetek hozzád, ha akarod. Viszont nem baszunk, ne reméld.

DG Nem engedte, hogy megbasszam. Órákba telt, amíg rávettem, mintha azért csinálta volna, mert megsajnál.

ISTEN Megunta.

DG Azért csinálta, mert megunta, hogy annyira próbálkozom, meg lamentálok. Később mutatott egy félkör alakú heget a bal mellbimbójánál, harapásnyom, de nem mesélt semmit róla, nem mondta el, mitől van. Jóval ezután. Hetekkel utána. Másnap fölhívt.

JELENET (48) ISTEN, DG

DG Megnézi a mobilján az időt, és azt mondja, hogy hü!

(48) Hú.

DG Mi hú?

(48) Húha, már ennyi, szent ég, nem hiszem el! (Magára kapja a cuccait, indul)

DG Hü, rövid ü-vel. Hazasétál, hazudik, ártatlan pofát vág, ingerülten fogadja a fiúja gyanakvását, szíve mélyéig képes fölháborodni rajta. Méltatlankodik, őszintén háborog. Mert nem döntött.

ISTEN Ha dönt, az súlyos, ebben dönteni súlyos. Beszakad, átszakad, akkor egyszerre abbahagyja a játszadozást, és őszintén kezd beszélni, a lehető legőszintébben, az ijesztő. Könnyen sikerül neki, azonnal megy, mintha mindig így beszélt volna, ha látnád, nem hinnéd, hogy annyit hazudozott összevissza.

DG Hónapokig.

ISTEN Évekig.

DG Ő maga se hinné. Nem is hiszi, mert nem úgy tudja. Nem külön ez vagy az a hazugság, hanem az egész az. A legjobb nők járnak a legrosszabbul.

(48) Én nem!

DG De. Várja, aki egyedül érte jön, és még az sem érdemi meg, nincs az a legjobb, aki megérdemelné.

ISTEN Ez így is van. Pár másodperc a csúcson, van olyan pillanat, amikor ő a legszebb a világon. Másodpercekig tartó állapot, és azért alakul így, hogy a férfiak, mind, aki szoba jöhet, ez alatt a pár pillanat alatt, miatta játsszák le egymás között, melyikük a legjobb.

DG Például én.

ISTEN Csakhogy nem így működik. Füttyölnek rád, te csoda, néhány futóbolondot és szerelmes rajongót kivéve mind azonnal elfordul tőled, egy hozzád képest jóval kevesebbet keres magának, nincs kedvük meghalni érted. Senkiért. Belehalni, mert úgy tudja a legtöbb, érzi, hogy a tökéletes megsemmisíti, eltünteti azt, aki hozzányúl. Felszámolja.

DG Tökéletes, látom.

(48) Mert rosszul nézel! Attól látsz ilyennek, hogy így nézel. Hát ne nézz rosszul, és ne nézz ide!

DG Istenem, milyen!, lehetséges ez?

ISTEN (hosszan kivár a válasz előtt) Persze, mit hittél?

DG Tökély, ugye?

ISTEN Nem, ez nem tökély. Volt, lesz is, viszont azt nem fogod látni, akkor nem fogsz látni.

DG Huszonkettő volt, szűz és, ez most pongyola lesz így, tökéletes. Feleségül veszem. Beleszeretek, feleségül fogom venni, jó, és ahelyett az történt, hogy kijön hozzám, nem engedi, hogy átkaroljam, ha lépek felé, hátrálni kezd, gúnyosan beszél, nézi a plafont, legyintget, mindenbe beleköt, érzem, ahogy szép lassan elpárolog a kedvem.

JELENET (49) DG

DG Állok a sorban mögötte, szerencsére kettővel mögötte, két öregasszony van köztünk (2 bábu), nem merek szólni hozzá. Friss kenyérszagú a bolt. Bepakolom a neccsziyorba a zacskó babot meg a zsírt, ahogy kilépek, mellém fordul a biciklijével.

(49) Te kuka vagy, hogy nem tudsz köszönni? Süket vagy?

DG Nem. Vagyis igen. Hallom. Igen, süket vagyok. Igazából süket voltam, ha jól emlékszem, és tényleg nem tudtam köszönni.

(49) Köszönsz vagy nem?

DG Szia.

(49) Naugye!

DG Mondjam neki, hogy szia, és aztán gyorsan a nevét is? És hogy nem vagyok süket?

(49) Mégse vagy te olyan süket.

DG Nem vagyok süket.

(49) Dehogynem.

DG Nem emlékszem, hogy keveredtünk el hozzánk, a kisházba. Megbeszéltünk valamit? A cukrászdában fagyizunk, pléhtálcából kanalazzuk ki a vízít, hideg csokit. Falu cukrászdával, meg egy apró, illatos bolt. Itt-ott tartanak még disznót, ha úgy mozog a levegő, érzem a disznószagot. Összekeveredik más szagokkal, bőven kibírható. Csókolózunk a vaságyon, és ki kell mennem a budiba. Hogy lenyugodjak. Zümmögnek a legyek.

JELENET (50) ANYA, ISTEN, DG

DG Lett volna gyerekünk. Nincs, már nincs meg. Egy hónapos, másfél hónapos, egy centi, másfél centiméter, nem gyerek, hanem embrió, és mitől gyerek egy gyerek, ki mondja meg...

ISTEN Mit gondolsz?!

DG ... mi mondja, melyik pillanattól fogva számít annak. Én mondom meg, azért gyerek, mivel úgy gondolok rá, attól, hogy úgy gondolom. Be van tervezve, akarjuk, én akarom...

(50) ... és én is akarom, én, akivel ez baszik. Na meg isten. Teherbe akarok esni.

DG Teherbe esik, boldog pofával újságolja.

(50) Szeretlek.

DG Miért mondd? Ki kérdezte? Minek mondtad annyiszor, minek mondtad akár egyszer is?

(50) Szeretlek, szeretlek.

DG Csinált tesztet, megcsinálja még egyszer, kiszalad az udvarra, ahol olvasok, megáll előttem, és elújságolja.

(50) Biztos, ni-ni! (Büszkén DG és ISTEN orra elé tolja)

ISTEN (meg van elégedve) Ja.

(50) Nézd meg.

DG Megnéztem. Vagyis látom

(50) (mutatja, hogy mit kell nézni) Biztos?

DG Biztos, biztos.

(50) Gyereked lesz, na? (Mosolyog, DG-t nézi) Gyerekünk lesz.

DG Látom.

(50) Rápisiltem, és olyan lett.

DG Milyen?

(50) Hát ilyen, ni!

DG Néhány nap múlva pedig, egy beszélgetés után levágja az asztalra, az orrom elé, a kulcsokat meg a pénzt, amit az előbb kért kölcsön, berohan a házba, előkotor valahonnan egy szatyrot, kiráncigálja a szekrény alsó részéből a táskáját, heves mozdulatokkal pakolni kezdi a cuccait. Belehajigálja a szatyorba a ruháit, és otthagy. Látom magam előtt, jön felém, át a kerten a rövidke lépteivel, nem is pillant rám, lecsapja a pénzt az asztalra.

(50) Összecsomagolok. Azonnal hívj taxit, elviszem a cuccaimat.

DG A kertben ütem. Két normális mondat. Hallom magam, ahogy beszélek hozzá, de mit?, nem emlékszem, nem tudom visszaidézni. Könyörögtem?

ISTEN Könyörögtél.

DG Sírok?

ISTEN Sírsz!

DG Pakol, vad, eltűzött mozdulatokkal szórja be a ruháit, meg a mit tudom én, micsodákat egy szatyorba, rátérdel, rángatja a cipzárt, nem szól hozzám, igen, és én?

(50) Azonnal hívj taxit!

DG Tényleg, hívjak taxit? De miért hívjak taxit? Jó napot kívánok, ez és ez, ilyen és ilyen utca? Mennyi mindent bepakol, úristen!, és miért ilyen kevés ennyi minden. Miért nem tart örökké. Berámolja a holmiját, nem ér a végére, elfárad.

(50) Fuhh! (Fúj egyet, és DG mellé fekszik)

DG Mellém feküdné. Mert szeret. Megunta a pakolást. Nem fér el a szatyrában semmi, és bekrepált a cipzár. Lefekszik, átkarolom, benyúlok a trikója alá, megfogom a mellét.

(50) Na, hagyjál! Most békén!

DG Az anyám nem különösebben szerette, de ő senkit nem szeretett olyan nagyon. Örül nekik, nem szereti őket. Örül neki, ha van ott valaki, van valakim.

ANYA Van most valakid?

ISTEN Az előbb lépett ki a lakásból az a valaki. Fél perccel ezelőtt tette be az ajtót.

DG Miért, nem látod? Öt perce mutattam be neked!

ANYA Ez?

DG Mi az, hogy ez?!

ANYA És ez most komoly? Ez valaki?

DG Erre mit mondjak?

ANYA Igazán kedves. Milyen kedves kislány. Aranyos.

DG És halld hozzá a hangsúlyait. Látod az anyád arcát, ahogy arról a lányról beszél, akit szeretsz. Arról a nőről, akit szeretsz, és ha nem szereted is, fáj, hogy így beszél. Szereted, ilyenkor biztos szereted, és ez a véleménye róla, de miért? Mosogat, anyukám

cigarettazik a nyitott ablaknál.

ANYA Milyen egy aranyos lány is ez a...

DG És kimondja a nevét. Milyen egy aranyos?

ANYA Nagyon kedves, igen, aranyos, hiába gúnyolódsz velem. (Egykedvű. Megy kifelé) Szép és rendes.

JELENET (51) DG

DG Áldogál egy aránytalanul szép nő a tömegben, bosszúsán összehúzott szemöldökkel. Azonnal odamentem hozzá, és megfogtam a táskája fülét. Keresgéltem a táskájában, megtámasztotta a térdével, kissé meg is billent a magas sarkú cipőjében.

(51) Így? (Illeg-billeg)

DG Megfogjam?

(51) Tessék? (Főlnéz, nincs meglepve)

DG A táskája fülét.

(51) A micsoda?

DG A táskák másik fülét, megfogom, jó?

(51) Aha! Remek ötlet.

DG Fogtam a szatyor fülét, súlyos, mi lehet benne, mi minden. Rám pillant, azonnal megtalálja, amit keres.

(51) A mobilom. (DG orra elé nyomja, ide-oda billegtetni, mint egy bábut)

DG Tény, hogy nem láttam.

(51) Na? Megvan! (Nincs zavarban)

DG Áll egyedül a tömegben, kotorászik a táskájában, csodálkozva néz rám, reagál arra, amit kérdezek...

(51) ... és megengedem, hogy fogd a táskám fülét.

DG Megengedi, hogy fogjam a táskája fülét.

(51) Kell nekem.

DG Ezt később elmeséli. Hetekkel később, nem azonnal.

(51) Á, nem megy. Hazamentem és lefeküdtem, néztem a plafont. Jobbra fordultam, aztán balra, megint vissza. Akkor történt, amikor a szatyromat nem tudtam egyedül becsukni. Ha lefeküdnék veled, utána talán tudnék gondolkodni. Fogtad a fülét a táskámnak, kotorásztam benne, és arra gondoltam, hogy nekem ez a pasas kell. Mármost hogy te. (Komoly hangon)

DG Odamentem hozzád, nem?

(51) Nem.

ISTEN De-de!

(51) Vagyis dehogynem, nyilván odajöttél.

DG És heló, mutass be a barátnődnek, mondtam a barátnődnek. Hihetetlen képet vágott.

(51) Kicsoda?

DG Hát a barátnőd. Aztán megfogta a karom, őt hagyd békén, sziszegte, felejtsd el, férje van. Látszott rajta, mennyire ideges ettől, nem bírja ki, hogy nem ő van azon a helyen, hanem te. Nem hagyom, válaszoltam neki, fogalmam sincs, miért.

(51) Nem is hagytál.

DG Nem. És gyereked is van, mondtad tovább a barátnőd, úgyhogy...

(51) Mi az, hogy úgyhogy?

DG Az az úgyhogy, hogy úgyhogy hagyjalak. Tízéves, ennyi, mutatta a kezével, tíz vagy tizenegy, nem is tudom, mindegy, hogy tíz vagy mennyi az a gyerek.

(51) Tíz. Mindegy.

DG Lényeg, hogy van egy fiad, meg van a férjed, mondtad, úgy heveskedett, látszott rajta, nincs is kedve befejezni, hogy most ő aztán elmondja nekem, mi van.

(51) Viszont rajtad nem látszott. Csak nem hagytál ott.

DG Az valami, nem?

(51) Hát de. Én sem engedem meg magamnak, hogy mindig minden látsszon, de akkor ez kiment belőlem.

DG Aztán hazament, és elmondta a férjének.

ISTEN Ülnek egymással szemben, ő meg a férje, beszél, a férje hallgatja. Meghallgatja.

DG Végighallgatja. Én is végighallgattam volna a helyében, és az is igaz, hogy nem vagyok a helyében. A férj gépezet. Megnőszül, belebújsz a gépezetbe.

JELENET (52/BÁBU) MENEDZSER/ISTEN, DG

DG Szép és nagydarab profi kajakoslányt. Szép, és túl nagy.

ISTEN Nem lett ez túl... nagy?

DG Hozok két pohár édes pezsgőt, hátulról átkarolom a nyüzsgésben, tenyerem a mellére csúsztatom, engedi. Egy darabig, aztán kifordul, perdül egyet, rám nevet. Jó nagy. Jó és nagy, igazán nagy test. A menedzsere fontoskodik körülötte, a szeme láttára elviszem.

MENEDZSER Nem hiszem el, most az van, hogy dugni fogtok, vagy mi van?

(53/bábu) Most az van, hogy hidd el, hogy dugni.

JELENET (53) ISTEN, DG

(53) Tudod te azt, hogy veled csókolóztam először?

DG Nem. De akkor meg miért suttozsz így?

(53) Suttogtam? Veled ám! Húsz évvel ezelőtt.

DG Tizenkilenc. (DG is suttog. Kifelé) Észreveszem, hogy én is suttogok. Mondok egy számot, hogy tudja, emlékszem. Nyugodjon meg, emlékszem jól.

(53) Húsz.

DG Jó, akkor annyi. A Gabiék előszobájában.

(53) Nem a Kláriék előszobája.

DG De, a Gabinál volt. (Ki) Tényleg a Kláriék előszobájában volt, eszembe jut egy tükrös ajtajú szekrény. A Gabival is csókolóztam, de nem az előszobájukban.

(53) Na látod!

DG Volt egy tükrös ajtajú szekrényük, tele szövetkabátokkal.

(53) Nem tükrös ajtajú, hanem üvegezett ajtajú, nagy különbség, semmi tükör, ne ábrándozzál! (Némiképp oldalvást fekszik, a karjával egykiszik eltakarni a mellét)

DG És mikor lecsusszant rólad a bikinifölső a Velencei-tóban?

ISTEN Aztán férjhez ment, még szerencse. Vagyis hál'isten.

DG Lejön miattam a melltartója, aztán férjhez megy valaki máshoz, az első normális faszihoz, aki szembejön vele, egy átlagos, egyszerű, normálisnak tűnő, mert normális emberhez. Nem hozzám. Én nem vagyok senki. Bonyolult vagyok, nem egyszerű.

ISTEN Túl egyszerű, nem egyszerű.

JELENET (54) ISTEN, DG

DG Te tündér. Üljlél így.

(54) Így?

ISTEN (el van ragadtatva) Jaj!

DG Ne úgy, hanem így, látod? Jó, és most állj föl! Álljal már föl!

(54) Álljak föl? Most ültetted le!

DG Ki mondta, hogy állj föl, csak meg akartam igazítani a terítőt! (Leveszi róla a ruháját. Áthúzza a fején. A lány engedi, fölemeli a karját. Inkább eltűri, tudja, mi jön) Szép vagy.

JELENET (55) ISTEN, DG

(55) Az apám egy fasz.

DG Fasz. Egy fasz, ez az apja. Kész. És kész. Őszintén csodálkozik rajta, hogy adok egy puszit az apámnak.

(55) Te így... meg... megcsókolod az...

DG Az aput?

(55) Ja, a faterod.

DG Miért, te?

(55) Hogy én? Mit én! (Néz DG-re) Én?! (Döbbenet, értetlenkedés, undor) Én annak?! Azt?!

DG (benyúl a blúza alá, a lány engedi, nem is figyel oda, az apjára gondol, és undorodik) Meg fogja ez puszilni a gyerekét? És a férje? Azzal mit csinál majd?

ISTEN Azzal?

JELENET (56) ANYA, ISTEN, DG

DG Az anyám szerint (Rámutat) ne siessek egyáltalán.

ANYA Nyugi, ha eddig nem kapkodtál, most se kapkodj.

DG Nem kapkodok.

ANYA Csak ne kapkodj!

DG Nem kapkodok, közlöm vele, és azonnal elpirulok, mert, sajnos, kapkodok, sőt van valami eszelős abban, amit csinálok.

ISTEN Ahogy csinálja.

DG Meg fogok nőszülni.

ISTEN Dehogy!

DG Kívülről nézem magam, azt, aki valami számára is meglepő dologra készül. Nőszülnék, helyes, nőszüljenek, elválnak, unják, unja őket a feleségük, a következő feleségük is meg fogja őket unni, csak még nem tudják. Nem is hinnék. Tudják, nem hiszik, ne is higgyék. És megint megnőszülnék, gyereket terveznek, teli reménnyel.

ANYA Mert aztán meg elvász itt nekem, vagy ilyesmi. (Fölébreszti (57)-et)

DG Elvállik, csalódott, kezdi előlről, közben ki tudja, mit gondol. Sír. És arra emlékszik, hogy náthás volt, azért használt el annyi papírsebkendőt.

(56) Karácsonykor ugye fölveszed a nyakkendődet? (Most ébredt, a lepedő összegyúrta az arcát, átnedvesedett a hátán a trikó. Félig nyitva a szeme, majdnem alszik, álmodja, álmában mondja. Magában beszél)

DG Persze. Föl lesz véve. (Kifelé) Úristen, hova is megyünk este, megyünk mi este valahová? Jól van, fölveszem azt a nyakkendődet.

ISTEN De tényleg, melyiket?

DG Ébren van ez? Megnősülök? És miféle nyakkendő, nem is kaptam semmiféle nyakkendődet.

(56) Kaptál!! (Ellentmondást nem tűrő hang) Kaptál álomban egy kék-fehér csikosat.

Nincs vége

Kategória: színház

Denumire autor: Kukorelly Endre

Látó Szépirodalmi Folyóirat